УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНЕР

травень
2009

УРОЧИСТЕ ВІДКРИТТЯ БЕАТИФІКАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ ОТЦЯ ЄРЕМІЇ ЛОМНИЦЬКОГО, ЧСВВ
ІВАНО-ФРАНКІВСЬК, 5 КВІТНЯ 2009 р.Б.

ПОСВЯЧЕННЯ ВІДПУСТОВОЇ КАПЛИЦІ-РОТОНДИ В ГОШІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ, 7 квітня 2009 р. Б.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ТРАВЕНЬ....5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЧЕРВЕНЬ....6

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЧЕРВЕНЬ
СВЯТИЙ ТИХОН (29 ЧЕРВНЯ)....7

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЛИПЕНЬ....8

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА СЕРПЕНЬ....8

о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ....8

ПРИЗНАЧЕНО КЕРІВНИКА АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ....9

СВЯТКУВАННЯ ХРАМОВОГО ПРАЗНИКА....10

З'ЇЗД АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ....10

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ЛІТЕРАТУРНА СПАДЩИНА АПОСТОЛА ПАВЛА....11

диякон Даниїл СІКОРА, ЧСВВ
ОТЕЦЬ ЄРЕМІЯ ЛОМНИЦЬКИЙ, ЧСВВ....16

РОЗПОЧАТО БЕАТИФІКАЦІЙНИЙ ПРОЦЕС....18
КОНФЕРЕНЦІЯ З БІОЕТИКИ....18
АРХИЄРЕЙСЬКА ХІРОТОНІЯ....19
НОВИЙ ЄПИСКОП ДЛЯ КИЇВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ....20

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
ПОСВЯЧЕННЯ ВІДПУСТОВОЇ КАПЛИЦІ-РОТОНДИ....20

о. Ілля БРОНОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ПІСЛЯ ДОВГОЇ ЗИМИ
ПОБІЙНУ ГОРУ ЗІГРІЛО ТЕПЛЕ ВЕСНЯНЕ СОНЦЕ....21

о. Йоаким КОВАЛЬЧУК, ЧСВВ
ЗБУДУЙМО СВЯТИНЮ НА СХОДІ УКРАЇНИ....22

диякон Никанор СИТАР, ЧСВВ
ДОРОГИМ У ХРИСТІ МАТЕРЯМ....24

Мирослава ЛУЧКА
МОЛОДІЖНА СПІЛЬНОТА «БЛАГОВІСТЬ»....25

о. Володимир КУСИЙ, ЧСВВ
«МОЄ НЕПОРОЧНЕ СЕРЦЕ БУДЕ ТРІУМФУВАТИ...»....27

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ДОБРА МАТИ – ДОБРІ ДІТИ....36

Марія ГОРОДЕЧНА
КНИГИ, ЩО ОБИРАЄМО МИ....40

БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕГІУМ ОГОЛОШУЄ НАБІР....43

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «МАМИНЕ СВЯТО»....44

Наталія ЛЕХ
МІСІОНАРЧИК. ДВІ СЛОВІ....45
УСТАНОВЛЕНІ СВЯТА СВЯТКУВАТИ....47

ПЕТРУСЬ ГОТУЄТЬСЯ ДО ДНЯ МАТЕРІ....48

Соломія КОРНИЧ
ФІЛВОРД «СВЯТІ КИРИЛО ТА МЕТОДІЙ»....49

ЮВІЛЕЙНА ПРОЩА....50

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Христос воскрес!
Воістину воскрес!

Воскресіння Ісуса Христа – унікальна подія в історії людства, яка безпосередньо вплинула на життя кожної людини у світі, а особливо на життя тих, які прийняли факт Христового Воскресіння, вірують у нього і свою надію засновують на цьому безпрецедентному факті: «Бо якщо Христос не воскрес, то марна проповідь наша, марна і віра ваша» (1 Кор 15,14). Світова література переповнена інформацією про факт Воскресіння Ісуса Христа, існують незаперечні докази цього і за найсучаснішими методами історичного дослідження сумніватися у ньому немає смислу. Тому християни усього світу радіють і веселяться, прославляють Воскреслого, сердечно вітають одне одного і звіщають цю радісну новину всім людям.

Довелося цими днями бути також свідком зовсім іншого ставлення до свята Христового Воскресіння. Прямуючи на пасхальні богослужіння до монастиря сестер Василіянок у Львові незадовго до півночі (за нашим звичаєм, часто саме опівночі розпочинаються великодні Богослужіння), я проходив через площу Ринок, яка була переповнена молодими людьми, котрі веселились, співали і пили алкогольні напої. Можливо, ці молоді люди й не були християнами, але було боляче дивитись, як марнують своє життя і намагаються радість віднайти в тому, що само собою здатне принести лишень хвилеве задоволення, а потому – тільки духовну пустку...

А ще довелося переглядати деякі телевізійні програми, особливо трансляції пасхальних Богослужінь чи телепрограми на теми Великодня і традиційних святкувань цього празника серед нашого народу. Вразило, напевне, найбільше, що телевізійники і багато промовців просто-таки намагалися применшити і смисл, і значення події

Христового Воскресіння. Насамперед через постійне перенаголошування джерела походження деяких пасхальних звичаїв – виготовлення писанок, різних забав, посвячення хліба й страв тощо. Так, майже у всіх програмах йшлося про те, що насправді це поганські символи, які мають якісь своєрідні магічні сили, а Христова Церква, не маючи сили побороти поганські звичаї, просто їх перейняла і легалізувала. А люди й далі продовжують вірити у магічні сили предметів та обрядів. Найбільше вразив вислів, що, мовляв, поволі Христос та Пресвята Богородиця зайняли місце поганських божків. Довелося переглядати ці телепрограми, щоб також пізнати, яку інформацію про Великдень пропонують нашим вірним, на чому виховуються наші діти. І висновок можна зробити один: більшість програм, присвячених поясненню свята Христового Воскресіння не тільки не варто дивитись, але й шкідливо.

Вражає одна сумна тенденція у наших засобах масової інформації – за будь-яку ціну применшити значення Христа і Євангелії, звести Його тільки до звичайного дотримування традиційних приписів, які, окрім того, походять і повністю запозичені з різних поганських релігій. Таке ставлення до Христа Господа виявляє важку духовну хворобу нашого суспільства, особливо інтелігенції: страх перед зустріччю з Воскреслим Христом, виправдання власного стану незнання і гріха, бажання захиститися різноманітними мудруваннями. Тому саме тепер, у пасхальному часі, кожний християнин покликаний рішуче відмежуватися і відкинути будь-які погляди, які суперечать християнському світогляду і не брати участь у «ділах темряви», переглядаючи подібні телепередачі або читаючи літературу, і докладати натомість усіх зусиль, щоби глибше пізнати правдиву Христову віру.

У травні вітаємо сердечно всіх наших матерів із Днем матері й бажаємо їм радості, миру, здоров'я і рясного Божого благословення!

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційнесвідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 26.04.2009 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2009

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о.д. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ
Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

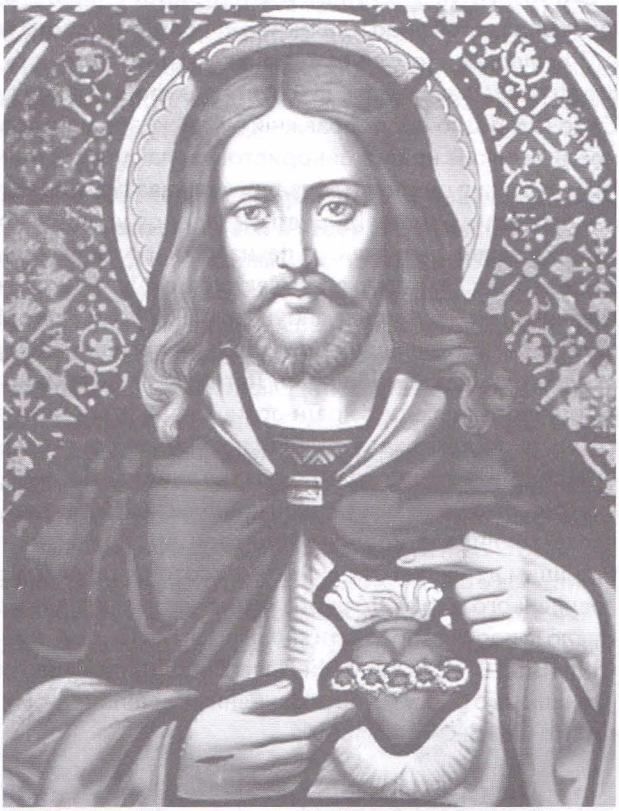

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби миряни та християнські спільноти відповідально сприяли зростові священичих та монаших покликань.

МІСІЙНИЙ: Щоби нещодавно засновані Католицькі Церкви, вдячні Господеві за дар віри, були готовими до участі в загальній місії Церкви, виявляючи прагнення проповідувати Євангеліє по всьому світу.

МІСЦЕВИЙ: Щоб Католицька Церква в Україні була збережена від різноманітних розколів та єресей, а всі християни довіряли проводу своїх законних пастирів.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб увага міжнародної спільноти до найбідніших країн допомагала суттєвіше, особливо у звільненні їх від гнітючого тягаря зовнішнього боргу.

Підручники з історії світової економіки описують, як на початку 70-х років минулого століття було закладено підґрунтя для формування системи міжнародної заборгованості. Саме тоді розпочався справжній бум міжнародних позик. Ці позики зазвичай брали у формі кредиту, який країна використовувала для підтримки або розвитку своєї економіки. Пізніше, якщо це спрацьовувало, держава поступово повертала взяту раніше позику разом з відсотками, відповідно до укладеної угоди з країною-позикодавцем або банком-позикодавцем (зазвичай, це певна міжнародною установою). Вже на початку 1980-х багато держав із числа тих, що розвиваються, відчували труднощі при виконанні своїх зобов'язань. Справжня боргова криза вибухнула 1982 року, коли Мексика заявила, що не в змозі надалі погашати свій зовнішній борг. Згодом про своє банкрутство і фінансову неспроможність оголосила низка інших країн Латинської Америки, Азії та Африки. Це стало причиною фактичної залежності країн-позичальників від своїх позикодавців. Для цих останніх, така ситуаціє породжувала великі спокуси використовувати свій статус та нав'язувати свою політику в регіоні країни-позичальниці. Це з року в рік усе дужче загострювало внутрідержавні та міжнародні конфлікти. Щоби зарадити ситуації, Міжнародна спільнота часто закликала країни-кредитори продовжити терміни повернення позик, наданих біднішим державам, зменшити відсоток наданого кредиту, або й узагалі звільнити їх від зовнішнього боргу. До цього також часто закликав у своїх промовах Святійший Отець Іван Павло II, просячи проявити милосердя подібно, як це зробив Добрий Самарянин з Євангелії (Лк. 10,30-37). Теперішній Папа Венедикт XVI не оминає увагою проблеми повернення зовнішнього боргу менш розвиненими країнами, тому й поручив для Апостольства Молитви молитися в цьому наміренні.

МІСІЙНИЙ: Щоби місцеві Церкви, які діють у регіонах, назначених насиллям, знаходили підтримку в любові та конкретній близькості католиків цілого світу.

Біблійний опис першої християнської громади (Ді 2,42-47) є прикладом для наслідування будь-якої спільноти, що діє у Церкві. Цей опис часто використовують провідники різних реколекцій, намагаючись розгарячити серця віруючих християн, поглибити єдність локальної спільноти. Відомо, що ціле християнство, незважаючи на національні та соціальні відмінності, творить одну спільноту віруючих у Христі Ісусі. Це звучить непогано, а виглядає ще ліпше, якщо розписати на папері статистику та географію присутності християн у світі. Це повинно нас не тільки тішити, але також мобілізовувати до взаємної відповідальності за своїх братів і сестер у Христі усього світу, особливо за тих, хто перебуває в регіонах, назначених насиллям. Вони потребують не просто нашого співчуття, але конкретної допомоги, життєво необхідних речей. Поділитися з ними своїм майном — є виявом правдивої християнської любові і солідарності. Святий Апостол Іван у своєму першому посланні пише: «Коли хтось має достатки цього світу і бачить брата свого в нестачі й замикає перед ним своє серце, то як любов Божа може перебувати в ньому? Дітоньки! Не любімо словом, ані язиком, лише — ділом і правдою» (1 Ів 3,17-18).

Від часів св. апостола Павла існує жива практика «обміну дібр» поміж церквами. Останнім часом зауважуємо зменшення матеріальної допомоги більш потребуючим спільнотам віруючих від багатших громад християн. Причини цього є як об'єктивні (економічна скрута, зменшення кількості практикуючих християн у розвинутих країнах), так і суб'єктивні (поглиблення споживацької риси у ментальності християн та кризи їхньої віри загалом). Нехай для усіх нас завжди залишаються актуальними слова Святого Письма: «Більше щастя – давати, ніж брати» (Ді 20,35). Молімося, щоб і в цьому ревно проявлялася любов і солідарність між усіма християнами.

МІСЦЕВИЙ: Щоби Греко-Католицька Церква в усіх регіонах України, даючи свідчення вірності Христовому Євангелію, розвивалася й утверджувалася.

На даний час Греко-Католицька Церква може тішитися не тільки своєю розлогою структурою в регіонах Західної України, але також щоразу відчутнішою присутністю в центральній і східній частинах нашої держави. Вже практично на етапі завершення перебуває катедра й осідок Глави УГКЦ у Києві, також постійно зростає кількість новозаснованих греко-католицьких громад по всій Україні, зокрема постання нових екзархатів та монастирів. Це не є проявом прозелітизму чи «перетягнення» людей інших християнських конфесій, а передусім опікою над тими греко-католиками, які десятиліттями чекали на своїх душпастирів. Понад те, слід зауважити, що велика частина українського суспільства ще з радянських часів перебуває без жодного християнського виховання. Між нами є багато нехрещених людей, яким потрібно з наказу самого Христа нести світло Євангелія, роблячи це невідкладно і незважаючи на усі труднощі сьогодення. У кожному разі, розвиток зовнішньої структури Церкви в Україні не є достатнім, а іноді навіть обтяжуючим, якщо паралельно з ним немає поглиблення внутрішньоцерковного християнського життя. Молімося, щоби греко-католики щоразу більше свідчили вірність Євангелії братам і сестрам України.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЧЕРВЕНЬ СВЯТИЙ ТИХОН (29 ЧЕРВНЯ)

Святитель ТИХОН, народився на острові Крит у колишньому місті Аматунті. Його діяльність припадає приблизно на V сторіччя. Віддавна християни почитали його як чудотворця й опікуна виноградарів. Залишилися відомості про його дар творити чуда, який проявився ще тоді, коли св. Тихон був дитиною. Його батько був власником хлібопекарні і часто посилав сина продавати хліб. Свята дитина ж роздавала безкоштовно увесь хліб біднякам. Довідавшись про це, його батько дуже розгнівався на сина, але той сказав: «Святі писання говорять, що Бог поверне сторицею тим, хто дає потребуючим. Я ж даю Богу хліб у позику» – і запропонував батькові піти туди, де зберігалися їхні зернові запаси. Коли батько відкрив комору, то побачив засіки, які перед тим порожніли, переповнені зерном. Інше чудо сталося з сухими гілочками винограду, які після молитви св. Тихона прийнялися та в скорому часі дали плоди. Чеснотливого хлопця прийняли до церковного кліру, призначили читцем, а згодом місцевий Аматунський єпископ Мемон висвятив його на диякона. Після смерті єпископа Мемона за бажанням віруючих єпископом Аматунським був обраний св. Тихон. Відомо, що хіротонію очолив святитель Епіфаній (+403 р.).

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби християни на Близькому Сході могли практикувати свою віру в повній свободі та бути знаряддям примирення і спокою.

МІСІЙНИЙ: Щоби Церква була зародком та центром людства, примиреного і об'єднаного в єдину Божу родину, завдяки свідоцтву всіх вірних у кожній країні світу.

МІСЦЕВИЙ: Щоб Милосердний Господь дав ласку визволення від різноманітних руйнівних узалежнень, зокрема наркоманії, алкоголізму та розпусти усім, хто від цього страждає.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ СВ. ІГНАТІЙ ЛОЙОЛЬСЬКИЙ (31 ЛИПНЯ)

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби громадська думка звертала більше уваги на проблему мільйонів евакуйованих і біженців, і щоби було знайдено конкретні розв'язки їхньої, часто трагічної, ситуації.

МІСІЙНИЙ: Щоби християни, які є дискримінованими та переслідуваними в багатьох країнах за Ім'я Христове, отримали визнання своїх людських прав, рівності та релігійної свободи, щоб вони могли вільно жити та визнавати свою віру.

МІСЦЕВИЙ: Щоб у душах українців зростало почуття українського патріотизму і надихало до зберігання та примноження національних цінностей.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ СВЯТИЙ МАТІЙ АПОСТОЛ (22 СЕРПНЯ)

ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
Провідник Апостольства Молитви

27-28 червня у рамках святкування храмового празника Серця Христового при василіянському монастирі м. Жовкви Львівської області відбудеться загальний з'їзд Товариства Апостольства Молитви. Щиро запрошуємо всі осередки Товариства Апостольства Молитви якнайчисельніше прибути до Жовкви та взяти активну участь у всіх запланованих заходах. Ревнителям та ревнителькам місцевих осередків необхідно своєчасно подбати про організацію приїзду їхньої групи або принаймні її представників. Реєстрація груп відбуватиметься на подвір'ї перед входом до монастирської церкви й триватиме з 12.00 до 15.00. Детальнішу програму з'їзду буде надано при реєстрації.

Інтер'єр церкви Серця Христового в Жовкві

Товариство Апостольства Молитви (АМ) виникло 1844 року у Франції й незабаром поширилося на інші країни, зокрема завдяки о. Енрику Рам'єре. 1884 року АМ нараховувало 35 тисяч осередків з понад 13 млн членів. Сьогодні АМ діє у 84 країнах і складається з понад 40 млн членів.

В Україну АМ прийшло приблизно 1886 року. Його запровадження та поширення відбулося завдяки відновленим василіянам, одразу після Добромильської Реформи (1982 р.). Перший кружок Апостольства Молитви виник 1984-го в самому добромильському монастирі. Його членами були зреформовані василіяни, а вже через два роки було засновано перший осередок АМ в Україні при церкві св. Онуфрія у Львові, що й вважається офіційною датою виникнення АМ в нашій державі. Через рік, 1887-го, АМ виникло при василіянській церкві Кристинопільського монастиря, а згодом поширилося іншими регіонами Галичини. Через 25 років АМ в Україні налічувало близько 100 000 членів. На сьогодні Товариство Апостольства Молитви є майже при всіх василіянських монастирях, а також при багатьох парафіях нашої Церкви в Україні. АМ перебуває на етапі свого відродження. Його точна чисельність ще не встановлена, але загалом це понад 3000 тис. осіб. Важливим моментом оптимізації діяльності АМ в Україні може стати Загальний з'їзд Товариства Апостольства Молитви до м. Жовкви в рамах святкування храмового празника Серця Христового у василіянській монастирській церкві. Цього року це припадає на 27-28 червня.

■ *Жовківський василіянський монастир*

ПРИЗНАЧЕНО ПРОВІДНИКА АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Декретом Протоігумена Йоанікія Чверенчука, ЧСВВ, о. Йосафата Хаймика, ЧСВВ, призначено Провідником Товариства Апостольства Молитви в василіянській Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні. Завданням о. Йосафата буде загальне координування діяльності всіх осередків Товариства Апостольства Молитви. Нехай всемилостивий Господь скріпляє його у новому служінні.

СВЯТКУВАННЯ ХРАМОВОГО ПРАЗНИКА У ЖОВКІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ

ПЕРЕДСВЯТКОВІ РЕКОЛЕКЦІЇ – 25-27 ЧЕРВНЯ

Четвер, 25 червня

19.00 – Свята Літургія. Початок реколекцій. Духовна наука

20.00 – Молебень до Серця Христового. Суплікація

П'ятниця, 26 червня

7.30 – Свята Літургія. Духовна наука

10.00 – Свята Літургія за хворих. Духовна наука. Мирування

20.00 – Молебень до Серця Христового. Суплікація

З'ЇЗД АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Субота, 27 червня

7.30 – Свята Літургія. Духовна наука

12.00-15.00 – реєстрація груп Апостольства Молитви *(подвір'я перед входом до монастирської церкви)*

16.00 – Науково-практична конференція для членів Апостольства Молитви *(Жовківський Дім Просвіти)*

19.00 – Свята Літургія. Духовна наука

20.00 – Вечірня з Литією

21.30 – молитовна хода зі свічками містом *(зокрема співана вервиця)*

24.00 – Свята Літургія.

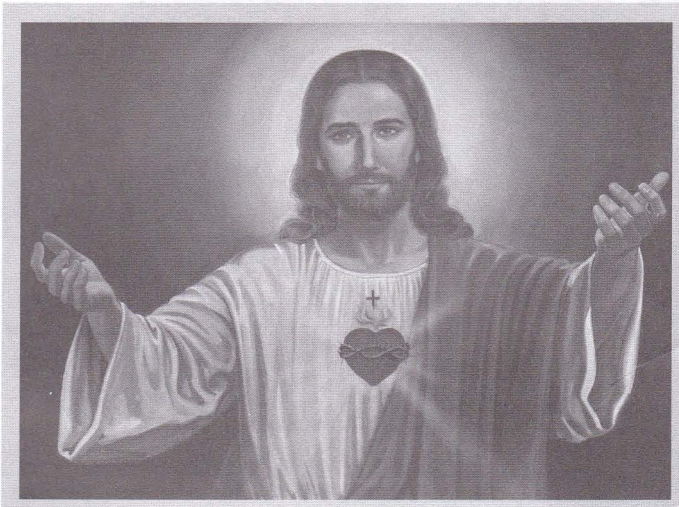

Молебень до Серця Христового.

Суплікація і Всенічне молитовне чування *(детальнішу програму буде надано учасникам з'їзду)*

Неділя, 28 червня

6.00 – Молебень до Пресвятої Богородиці. Освячення води.

9.00 – Святкова Утреня

11.00 – Урочиста Свята Літургія *(на Вічевій площі)*.

Віднова Посвяти Пресвятому Серцю Христовому.

Вже історично так склалося, що храмовий празник Серця Христового у Жовкві виходить далеко поза межі василіянського монастиря та міста Жовкви, він скликає численних прочан з усіх куточків України, щоби тут відновили посвяту Христу Господу і Його Пресвятому Серцю. Цьогорічний з'їзд Апостольства Молитви покликаний надати новий імпульс для діяльності та розширення цього заслуженого і такого необхідного товариства. Отці Василіяни сердечно запрошують усіх узяти участь у храмових святкуваннях та з'їзді Апостольства Молитви.

ЛІТЕРАТУРНА СПАДЩИНА АПОСТОЛА ПАВЛА

(закінчення, початок у чч. 3-4 за березень і квітень 2009 р.)

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

Листи Павла як продовження євангельської проповіді

Геній Павла як апостола виявився у тому, що він у проповіді Євангелія, поряд з усним навчанням і особистим свідченням, використав писане слово. Цей крок, імовірно, не був наслідком його бажання залишити по собі тривалий слід в людській історії, але прагненням вийти назустріч конкретним потребам заснованих ним-таки християнських спільнот.

Могутню силу писаного слова Павло відчув, можливо, тоді, коли разом з Варнавою, виконуючи доручення Церкви в Антіохії, брав участь у Єрусалимському соборі, як про це описує Лука у Ді 15,1-29. Адже письмове рішення, передане цим собором антіохійській Церкві через відпоручників, одним з яких був сам Павло, запевнило замирення у громаді й успіх подальшої апостольської місії (Ді 15,30-35).

Бажання послужити братам у вірі, до яких не можна прибути з тих чи інших причин, було спонукою для Павла писати до них листи. У різних своїх посланнях апостол висловлює сум, що не може прибути особисто, але запевняє свою близькість і турботу про дану християнську громаду: «Ніч і день якнайревніше молимося, щоб побачити обличчя ваше та доповнити те, чого бракує вашій вірі» (1 Сол 3,10). Особливо виразно виявляє це тоді, коли спільнота, до якої пише, переживає різні проблеми: «А я хотів би бути серед вас тепер,.. бо й сам не знаю, що з вами робити» (Гал 4,20).

Написання листа стає для Павла можливістю пригадати адресатам зміст євангельської проповіді, глибше його викласти, доповнити те, чого не зміг або не мав часу пояснити, коли був серед них. Ось кілька прикладів.

У «Першому посланні до коринтян» Павло, серед інших правд, вияснює зміст надії на воскресіння: «Пригадую вам, брати, Євангелію, яку я вам проповідував, яку ви і прийняли, в якій і стоїте. Нею ви також спасаєтеся... Я бо вам передав найперше те, що й сам прийняв був: що Христос умер за наші гріхи згідно з Писанням; що був похований, що воскрес третього дня за Писанням; що з'явився Кифі, потім дванадцятьом...» (1 Кор 15,1-5). Відштовхуючись від апостольського передання, Павло вияснює наслідки Воскресіння Ісуса Христа для тих, які вірують у Нього: «Як бо в Адамі всі вмирають, так у Христі оживуть усі» (1 Кор 15,22), «і так само, як ми носили образ земного, так носитимем і образ небесного» (15,49).

Пишучи до новозасноваої солунської громади, Павло хоче утвердити християн, щоби переслідування за віру не знеохотили їх: «Наша до вас євангельська проповідь була не тільки у слові, але й у силі і в Дусі Святім та в повнім переконанні... І ви заходилися

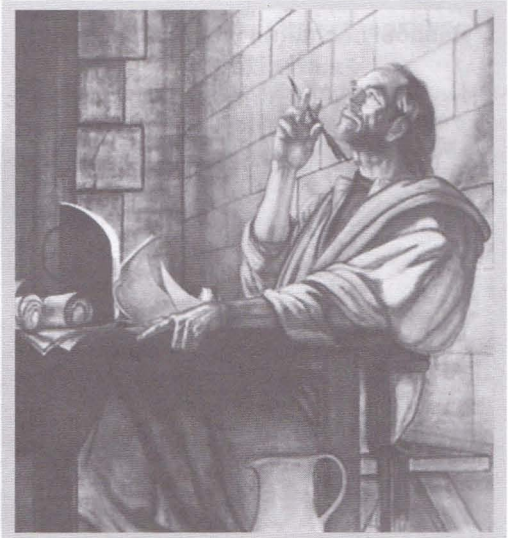

■ *«А я хотів би бути серед вас тепер...» (Гал 4,20)*

наслідувати нас і Господа, прийнявши слово посеред численних утисків, з радістю Святого Духа» (1 Сол 1,5-6). Свідомий небезпеки, яка може очікувати молоду спільноту християн, наражену на переслідування, Павло пригадує їм: «Самі бо знаєте, що така наша доля. Бо коли ми були між вами, то ми наперед вам казали, що маємо страждати, як воно і сталось, і вам відомо» (1 Сол 3-4).

Навіть пишучи про такі конкретні справи, як збірка на потреби церкви в Єрусалимі, Павло аргументує як богослов і проповідник Божого Євангелія: «Ви ж знаєте ласку Господа нашого Ісуса Христа, що задля вас став бідним, бувши багатим, щоб ви його вбожеством розбагатіли... Нехай дає кожний, як дозволяє серце, не з жалю чи примусу: Бог любить того, хто дає радо» (2 Кор 8,9; 9,7).

Зміст Павлових листів глибоко пов'язаний з апостольським переданням і зі змістом усної ранньохристиянської проповіді-кериґми, частини якої віднаходимо, наприклад, у 1 Сол 1,10; 1 Кор 15,2-7; Гал 1,3-4; Рим 1,3-4; 4,25; 8,34 та ін. Також Павло використовує матеріал ранньохристиянської катехизи: 1 Сол 4,1-12; 1 Кор 6,9-10; Гал 5,19-21.

Павлові послання — віддзеркалення життя Церкви

Літературний твір не лише відображає погляди, переконання, бажання, наміри автора, але вводить у світ, у якому живе сам автор або який він, завдяки магії слова, хоче представити. Це справедливо ще більшою мірою для листів, бо у них ідеться про конкретні обставини, події, постави й дії осіб, до яких причетні автор або адресати. Таким чином, лист дає змогу спостерігати за тими подіями і обставинами, які автор бажає представити або які, в той чи інший спосіб, через його слова даються взнаки.

Причини написання Павлових листів щоразу інші. Серед них — бажання підтримати молоду християнську громаду в Солуні; запобігти викривленому розумінню Христового вчення у церквах Галатії; розв'язати різноманітні питання, які виявилися в житті християнської церкви м. Коринта, з його різноманітними комплексними проблемами, цією рисою великого портового міста; врешті, представити своє розуміння Євангелія і таким чином зарекомендувати себе з найкращого боку перед спільнотою християн м. Рима.

Читаючи листи Павла, переносимося щоразу у світ тієї чи іншої ранньохристиянської спільноти, з її радощами і проблемами, сподіваннями і розчаруваннями, з гарячою вірою і деяким скептицизмом окремих її представників, з її бажанням жити духом Євангелія і різними труднощами у практикуванні любові до Бога і ближнього. Перехрещуються у цих спільнотах питання віри і моральні проблеми, шукання Божої волі і повсякчасне відчуття впливу поганського або юдейського оточення.

■ *Панорама Кілікійського міста ТАРС, де народився апостол ПАВЛО*

З листів видно і ставлення окремих громад до самого Павла. Він дуже бажана і шанована особа у Филипах (Фил 4,10.15-16), у той час, як в Коринті його не всі добре сприймають: уже не раз виявлялося протистояння і суперництво в цій громаді і навіть поділ на групи, з яких деякі насторожено

ставляться до Павла (2 Кор 2,5-8; 10,7-11), але — що ж, він і там має проповідувати і навчати. Перед церквами Галатії Павло наново змушений потверджувати достовірність свого апостольського покликання (Гал 1,6.11-12), тоді як згадка про християн Солуня наповнює його радістю (1 Сол 2,19-20; 3,6-9).

У посланнях знаходимо не лише продовження проповіді Євангелія, але і віддзеркалення літургії Церкви. Так, Павло включає у свої листи частину євхаристійної богослужби (1 Кор 11,23-25); молитви «Амінь» (Гал 6,18; 1 Кор 14,16; 2 Кор 1,20), «Маран ата» (1 Кор 16,22), «Авва, Отче!» (Гал 4,6; Рим 8,15); славослов'я (Гал 1,5; Флп 4,20; Рим 11,36); гімни (Флп 2,6-11; Кол 1,15-20; Еф 5,14).

■ *Каменування св. СТЕФАНА. Рембрандт, 1625 р. (Музей мистецтв, Ліон). На задньому плані, сидить с одежою на колінах: САВЛО*

Листи Павла як відповідь на насущні потреби Церков

Досить перечитати «Перше послання до коринтян», щоб усвідомити, зі скількома важливими питаннями і проблемами стикався Павло, та і кожний інший апостол, проповідуючи Христове Євангеліє. Можливо лист до спільноти в Коринті найбільш знаковий, адже було це густонаселене портове місто, з його вічними проблемами багатства і бідності, зустрічі різних культур і традицій, як також відносності моральних норм.

Про що Павло напише християнам Коринта? Напише про те, що основою їх єдності як спільноти є Бог, який покликав їх до єдності з Ісусом Христом, Своїм Сином, — бо саме цієї єдності коринтянам забракло (1,7-9.10-13). Про мудрість Божу, яка виявилася у хресній смерті Ісуса Христа, — бо зведені шуканням «мудрості цього світу» греки не здатні розпізнати тієї Божої, в Ісусі Христі (1,18-25, пор. Ді 17,16-32). Про велику гідність християнського звання (2,9-17; 6,19-20). Писатиме також про виправлення надужиттів і згіршень: щодо розпусти (5,1-13; 6,1-8.12-18), участі в поганських обрядах (8,9-13; 10,14-22), непорядку при євхаристійній трапезі (11,17-22.33-34), безладу на молитовних зібраннях (14,27-33). Але напише і про Церкву як таїнственне Тіло Христове (12,12-27), про різноманіття Божих дарів-харизм у ній (12,1-11,28-31), про обов'язки одружених (7,1-11.39), про особливий вибір бути неодруженим (7,25-35,38), про абсолютну перевагу любові над усіма іншими Божими дарами (13,1-13).

Павлові послання — дзеркало його душі

Звертаючись листовно до християнських спільнот, Павло виявляє велику турботу про зростання їхнього духовного життя, про зміцнення їх у любові до Бога і братній любові, про їх стійкість перед випробуваннями. Одночасно виявляє всю глибину своєї душі, свої переживання і сподівання, як також розповідає про різні події свого життя і про обставини, в яких йому доводиться виконувати апостольську місію (1 Кор 4,9-13; 2 Кор 11,22-28; 12,10). Листи Павла глибоко людяні, а подекуди навіть до глибини душі зворушливі.

Апостол розповідає про події зі свого життя, в яких виявляється його любов до Бога і турбота про гідне здійснення апостольського

служіння. «Те, що було мені зиском, з-за Христа я вважав за втрату. Ба, більше: я вважаю за втрату все задля найвищого спізнання Христа Ісуса Господа мого, задля якого я все втратив і вважаю все за сміття, аби Христа придбати...» (Фил 3,7-11). «Моя щоденна настирлива думка — журба про всі Церкви!» (2 Кор 11,28).

Нерідко пригадує своїм адресатам про ті різноманітні старання, з якими він і його співробітники проповідували Євангеліє: «Бог наш дав нам сміливість проповідувати вам Божу Євангелію з великою запопадливістю... Ми не шукали від людей слави, ні від вас, ні від інших... Ми, навпаки, були лагідні між вами. Як годувальниця піклується про своїх дітей, так і ми, з палкого до вас почуття, раді були передати вам не лише Божу Євангелію, а й власні душі, — такими дорогими ви нам стали... Вночі і вдень ми працювали, щоб з вас когось не обтяжити та проповідувати вам Божу Євангелію» (1 Сол 2,2-9). «Ви ж знаєте, як я з-за недуги тіла звістував вам перший раз Євангелію, і, не зважаючи на мою недугу, яка була вам спокусою, ви не погордували мною ані не відіпхнули, але як ангела Божого прийняли, як Христа Ісуса» (Гал 4,13-14).

Ці пригадування дають апостолові можливість звертатися до адресатів своїх листів як до близьких, дорогих, любих: «Не щоб осоромити вас я це пишу, а щоб як дітей моїх улюблених навести на розум. Бо хоч би ви мали тисячі учителів у Христі, та батьків не багато; бо я вас породив через Євангелію у Христі Ісусі» (1 Кор 4,14-15). «Дайте нам місце в вашому серці. Ми нікого не скривдили, нікому шкоди не завдали, не визискували нікого... У мене велике до вас довір'я, я вельми пишаюся вами» (2 Кор 7,2-4).

У багатьох випадках відкриває адресатам своїх листів глибину своїх переживань і свої наміри на майбутнє: «Яку подяку можемо віддати Господеві за всю радість, якою ви нас врадували перед Богом? Ніч і день якнайревніше молимося, щоб побачити обличчя ваше та доповнити те, чого бракує вашій вірі» (1 Сол 3,9-10). «Ми бо радуємося, коли ми немічні, ви ж — міцні. Власне про це ми й молимося, про вашу досконалість» (2 Кор 13,9).

Висловлює також свої найсокровенніші прагнення: «Безперестанно згадую про вас і завжди прошу в моїх молитвах, чи врешті-решт пощастить мені, з волі Божої, прийти до вас; бо прагну вас бачити, щоб поділитися з вами яким-небудь духовним даром, щоб вас зміцнити, тобто підбадьоритись разом, між вами, спільною вірою, вашою і моєю» (Рим 1,9-12). «Бог мені свідок, як я тужу за всіма вами любов'ю Христа Ісуса» (Флп 1,8). «Тягне мене на обидва боки: хотілося б мені померти, щоб із Христом бути, бо так багато краще; та задля вас мені куди конечніше зостатися в тілі» (Флп 1,23-24).

Листи Павла — співпраця з Божою благодаттю

Апостол Павло глибоко свідомий як факту свого покликання, так і того, що він є знаряддям у Божих руках, носієм Божої науки, співпрацівником Божим у справі поширення правди про спасіння в Ісусі Христі. Це переконання він неодноразово висловлює у своїх листах, вказуючи, що він — «апостол не від людей і не через посередництво людини, а через Ісуса Христа і Бога Отця, що воскресив його з мертвих» (Гал 1,1, пор. Гал 1,15).

Павло свідомий відповідальності за доручену йому справу: «Бо коли я проповідую Євангелію, нема мені від того слави, бо це мій обов'язок; і горе мені, коли б я не проповідував Євангелії» (1 Кор 9,16). Свідомий Божого вибрання і відповідальності перед Богом, Павло не вважає за щось велике прихильну думку про себе ані не боїться зневажливої: «Якби я ще й людям хотів подобатися, я не був би Христовим слугою» (Гал 1,10). «Як Бог, визнавши нас гідними, доручив нам Євангелію, так ми й говоримо, стараючись

подобатися не людям, а Богові, який випробовує серця наші» (1 Сол 2,4). «Ми ж посли замість Христа, немов би сам Бог напоумлював серед нас» (2 Кор 5,20).

Для засвідчення свого апостольського авторитету Павло неодноразово покликається на свідчення інших апостолів про нього, а також потверджує розповіддю про свою діяльність у проповіді Євангелія, що він гідний довір'я. Він з болем серця згадує, що через своє незнання був якийсь час гонителем християн, але водночас не боїться зізнатися в цьому, адже робив це з ревності, як йому здавалося, за Божу справу. І саме тоді, коли міг зробити новий хибний крок, Господь об'явився йому, щоби вчинити його проповідником Євангелія між поганами (Гал 1,13-16).

Тому Павло визнає: «Я найменший з апостолів, я недостойний зватись апостолом, бо гонив Церкву Божу» (1 Кор 15,9). І відразу себе поправляє: «Благодаттю Божою я є те, що є, а благодать його в мені не була марна; бо ж я працював більше всіх їх», — але знову в покорі додає, — «та не я, але благодать Божа, що зі мною» (15,10).

Павло був свідомий Божої присутності й опіки в його праці, як про те засвідчує у «Посланні до римлян»: «Я знаю, що коли прийду до вас, то прийду в повноті Христового благословення» (Рим 15,29). Напевне розумів, що пише до різних Церков, виконуючи Божу волю, проте ледве чи сподівався, що з Божої волі його послання стануть частиною християнського канону Святого Письма.

Аби Бог був прославлений

Апостол Павло розуміє, що його покликання — особливий Божий дар. Усі свої дії він спрямовує на те, щоби бути добрим співпрацівником Божим і таким чином прославити Бога, який здійснив з приходом Ісуса Христа свій задум спасіння світу. Надзвичайна горливість апостола Павла випливає з бажання прославити Бога, якого задум він збагнув, у доброті і щедрості Якого переконався. Навіть тоді, коли Павло ще був гонителем християн, — робив це, як вважав тоді, на більшу Божу славу. Коли ж переконався, що діяв неправильно, — увесь свій запал, усе знання, свій досвід, всі свої сили присвятив служінню Євангелії для виконання Божої волі: «Усе я роблю заради Євангелії, щоб став я співучасником її» (1 Кор 9,23).

У «Посланні до римлян» Павло пише: «Я певний, що ні смерть, ні життя, ні ангели, ні князівства, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні висота, ні глибина, ані інше якесь створіння не зможе нас відлучити від Божої любові, що в Христі Ісусі, Господі нашім» (8,37-39). Різні життєві труднощі, перешкоди, обмеження не можуть зламати Павлового духу, він радіє, що, незважаючи на різноманітні перешкоди, Євангеліє проповідується. Будучи в ув'язненні, він пише: «Я цілком певний, що нині, як і завжди, Христос буде звеличений, чи то моїм життям, чи смертю. Для мене бо життя — Христос, а смерть — прибуток» (Флп 1,20-21). Тільки людина, цілковито віддана Богові, могла написати такі слова.

Павло свідомий, що спасіння не можна осягнути людськими зусиллями, воно — дар Божий (Гал 2,16). Тому зазначає: «Не те, щоб я осягнув уже мету, чи був уже досконалий, але змагаю далі, чи не здобуду її, бо саме на те Христос Ісус і здобув мене» (Флп 3,12). І відразу заохочує своїх адресатів: «Що б ми й не осягнули, простуймо завжди тим самим кроком» (Флп 3,16).

Тож читаючи листи св. апостола Павла, черпаємо з пречінного джерела, яке Бог освятив і призначив для нашого збагачення. А приклад Павла, його горливість, любов до Бога, як також вміння належним чином використати Божий дар, для багатьох поколінь християн є великою заохотою до відданого служіння Богові і людям, «щоб розмножена благодать через багатьох збагатила подяку на славу Божу» (2 Кор 4,15).

ОТЕЦЬ ЄРЕМІЯ ЛОМНИЦЬКИЙ, ЧСВВ

Диякон Даниїл СІКОРА, ЧСВВ

Отець Єремія Ломницький, ЧСВВ, народився 8 лютого 1860 року в селі Кавсько, що належало до Дрогобицького деканату Перемишльської єпархії, в сім'ї місцевого пароха о. Михайла. Слід зазначити, що в їхній родині виховали чотирьох синів-священиків. Один з них — ієрей-монах о. Єремія.

До новіціяту Отців Василіян Ломницький вступив 28 вересня 1882 року, прийнявши, згідно з монашою традицією, нове ім'я Єремія. Після закінчення новіціяту 17 травня 1884 року Єремія Ломницький склав перші чернечі обіти, після яких розпочав філософсько-богословські студії під проводом Отців Єзуїтів.

■ о. Єремія ЛОМНИЦЬКИЙ, ЧСВВ

17 січня 1886 року Єремія Ломницький був висвячений Перемишльським єпископом Йоаном Ступницьким, а 22 травня 1887 року склав професію торжественних вічних обітів. Після свячень отець Ломницький був призначений на посаду директора Лаврівської школи. У 1889-1891 роках о. Єремія студіював богословію в Краківській єзуїтській колегії. Після повернення виконував обов'язки викладача української мови та історії для молодих василіянських монахів у Добромилі й саме тут розпочав активну місіонерську діяльність.

1891року працював у Жовкві, звідки часто виїжджав на місії. Свої перші місії о. Єремія Ломницький розпочав з 1891 року в селі Жужелі поблизу Кристинополя. Серед своїх співбратів відзначався непересічним даром проповідництва. Власні проповіді старався достосувати до осіб, які його слухали, повчання завжди були наповнені глибоким богословським змістом, тому часто о. Єремію Ломницького називали «золотоустим проповідником».

За своє життя о. Єремія Ломницький був провідником 51 місії, які виходили також і поза межі Галичини. Це свідчить про його постійну та жертовну готовність йти і проповідувати життям та словом, бути чуйним та ініціативним, уміти співпрацювати, не зважаючи на упередження. Крім того, о. Єремія Ломницький був першим василіянином, який дав реколекції для семінаристів Львівської Духовної Семінарії.

1 грудня 1890 року за його ініціативи було заложене товариство Апостола Павла.

1892-1893 рр. — працює у Львові як сповідник, проповідник, місіонар.

1892 року — засновує Згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії;

1894-го — дає місії в Бучачі, де стає директором народної чотирикласної школи. Також є вікарієм дому і консультором. Викладає в Кристинополі моральну богословію і є духовним провідником новіціяту Сестер Служебниць НДМ;

1895-1898 рр. — перший ігумен у Михайлівці і суперіор місії;

1898 р. — місіонар у Жовкві, проповідник, консультор;

1900 р. — працює у Львові як проповідник, консультор, місіонер;

1901 р. — ігумен в Краснопущі, адміністратор парохії, проповідник, еклезіарх, прокуратор,

місіонер;

1902 р. – знову повертається до Кристинополя, де вдруге став магістром новіціяту і духовником Сестер Служебниць НДМ. У цей час відвідує Росію.

Крім непересічного дару проповідування, о. Єремія вмів здобути собі людей, мав широкі зв'язки з високопоставленими особами й виявив себе добрим економом. Тому о. Єремію часто переносили туди, де була потреба.

1903 р. – ігумен в Улашківцях, прокуратор, місіонар;

Упродовж 1904-1908 років о. Єремія Ломницький здійснив декілька поїздок до Росії, побував у Петербурзі, Москві, Смоленську, Саратові та Симбірську.

Із 1905 до 1907-го – працював в Дрогобичі, де сповняв обов'язки вікарія дому, адмонітора, проповідника і місіонаря.

1907 р. о. Єремію Ломницького призначено ректором Духовної Семінарії в Станіславові. На цій посаді він був до 1915 р. і виявився непересічним вихователем священицької молоді. Крім адміністративних та господарських обов'язків, о. Єремія викладав у семінарії пасторальне богослов'я, методологію, катехитику, риторику та гомілетику. У своїх викладах був визначним аскетом і педагогом. Також він добре володів французькою мовою, знав моральне богослов'я та цікавився богословськими та філософськими працями, які друкувалися в тогочасних періодичних виданнях. Завжди цікавився справами та навчанням своїх вихованців, щотижня мав окрему конференцію, що стосувалася семінарійного життя і мети майбутнього священичого покликання.

■ *Капітула Сестер Служебниць (Львів, 1907)*

1915 р. – вивезений на заслання в Симбірськ, де і помер 3 липня 1916 року, занедужавши на запалення легенів.

Отець Єремія Ломницький разом з о. Платонідом Філясом видав перший молитовник для молоді «Гостинець». Цей молитовник мав велику популярність серед населення Галичини. Перше видання молитовника налічувало 10 тисяч примірників і на сьогоднішній час належить до бібліографічних рідкостей. Опісля вийшло ще шість видань. Отже разом налічувалось 190 тисяч примірників. Отець Єремія Ломницький також часто дописував статті до часописів «Богословський Вісник» та «Нива», що виходили тоді у Львові.

Але найбільшою заслугою о. Єремії Ломницького для нашої Церкви є те, що він заснував нове жіноче Згромадження Сестер Служебниць НДМ, яке так гарно розвинулося і виконує велику працю для добра нашої Церкви й народу.

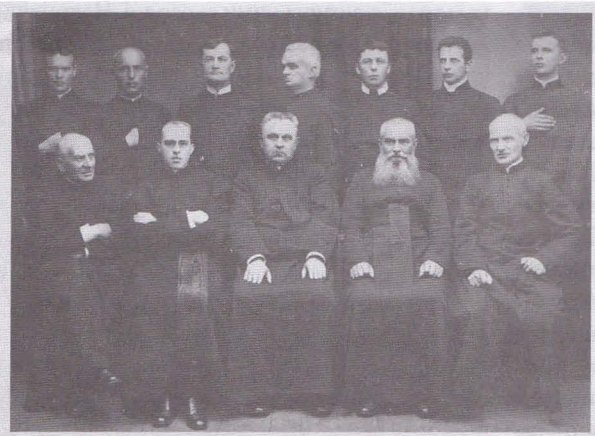

■ *Симбірськ, о. Єремія ЛОМНИЦЬКИЙ, ЧСВВ, на фото другий справа в нижньому ряду*

РОЗПОЧАТО БЕАТИКАЦІЙНИЙ ПРОЦЕС О. ЄРЕМІЇ ЛОМНИЦЬКОГО, ЧСВВ

5 квітня 2009 р., після Архиєрейської Божественної Літургії в Катедральному Соборі Святого Воскресіння ГНІХ в м. Івано-Франківську, яку очолив Преосвященний владика Володимир Війтишин у співслужінні з єпископом-емеритом Івано-Франківським Софроном Мудрим, ЧСВВ, о. Василієм Ковбичем, ЧСВВ, Протоархимандритом Василіянського Чину святого Йосафата, о. Йоанікієм Чверенчуком, ЧСВВ, Протоігуменом провінції Найсвятішого Спасителя в Україні, о. Павлом Райчинцем, Протоігуменом провінції

■ *Сестра Любомира НАДИЧ, СНДМ зачитує прохання про початок беатифікаційного процесу*

св. Миколая на Закарпатті, відбулася перша сесія беатифікаційного процесу Слуги Божого о. Єремії Ломницького, ЧСВВ, співзасновника Згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії, про початок якого було оголошено 13 березня цього року. Сестра Любомира Надич, СНДМ, постулятор канонізаційної справи Слуги Божого о. Єремії Ломницького, ЧСВВ, звернулася до владики Володимира Війтишина із проханням про дозвіл офіційного відкриття процесу, наголосивши, що слава мученицької смерті о. Єремії збереглася і продовжує поширюватися серед вірних УГКЦ в Україні та за її межами — у Бразилії, Аргентині, Канаді, США. Факт мученицької смерті о. Єремії Ломницького, ЧСВВ, був свого часу високо оцінений його сучасниками — Слугою Божим Митрополитом Андреєм Шептицьким, а також російськими греко-католиками.

На Літургії були присутні також сестри Служебниці, зокрема с. Дженес Солюк, Генеральна настоятелька Згромадження СНДМ, Провінційні настоятельки — с. Надія Котур, с. Юлія Бойчук, с. Софія Лебедович, численні сестри. Також були присутні с. Емелія Федечко, Головна настоятелька, та сестри згромадження св. Йосифа.

КОНФЕРЕНЦІЯ З БІОЕТИКИ

26-27 березня у Львівській духовній семінарії Святого Духа відбулася Міжнародна науково-практична конференція «Біоетика в системі охорони здоров'я і медичної освіти», на яку з різних країн зібралися медики, юристи, богослови, представники громадських організацій, котрих об'єднали виклики та загрози життю. Як зазначалося в доповідях, саме наявність таких викликів чинить, що питання розвитку біоетики в системі охорони здоров'я, а також проблеми християнської етики та моралі є актуальними сьогодні. Наприкінці XX століття людство усвідомило, що досягти істинного прогресу без високої моралі, моральних норм та правил неможливо. Вони необхідні не тільки для того, щоб захистити кожного окремого індивідуума, — хворого чи здорового, дитину чи людину похилого віку, — а й саме життя на землі. Біоетика, або етика життя, з точки зору сучасних науковців, — це розділ прикладної етики, філософська дисципліна, яка вивчає проблеми моралі насамперед стосовно людини та всього живого, визначає, які дії щодо живого з морального погляду є припустимими, а які — не припустимими, це органічне поєднання новітніх

досягнень біологічної науки та медицини з духовністю. Серед актуальних проблем, які порушувалися учасниками конференції, були проблеми трансплантації органів, збереження людського життя від моменту запліднення до природної смерті, лікарських експериментів, випробовування нових ліків, прав матері і дитини, контрацепції, абортів, репродуктивних технологій, генної інженерії, боротьби з алкоголізмом, наркоманією і СНІДом, а також проблеми евтаназії, самогубства, реанімації, питань біобезпеки в контексті біоетики. Результатом праці конференції стала Резолюція, котра буде скерована до Президента України, Кабінету Міністрів і Верховної Ради. Як зазначив Апостольський нунцій в Україні архиєпископ Іван Юркович у зверненні до учасників конференції: «Ініціатива проведення подібної конференції дійсно заслуговує на схвалення. Всі ми віримо, що вона зможе стати вагомим внеском у розвиток етичної та науково-медичної думки...»

АРХИЄРЕЙСЬКА ХІРОТОНІЯ

У вівторок, 7 квітня 2009 року, у день празника Благовіщення Пресвятої Богородиці, в Архикатедральному соборі Святого Юра у Львові відбулася архиєрейська хіротонія преосвященного владики Святослава Шевчука, єпископа-помічника єпархії Покрова Пресвятої

■ *Спільне фото, Львів, 07.04.2009 (фото: www.lds.lviv.ua)*

■ *Владика Святослав ШЕВЧУК (фото: www.lds.lviv.ua)*

Марії в Буенос-Айресі, на якій були присутні Блаженніший Любомир, Глава Української Греко-Католицької Церкви, Апостольський Нунцій в Україні архиєпископ Іван Юркович, Апостольський Нунцій в Грузії архиєпископ Клаудіо Гуджеротті, багато владик УГКЦ з України та з-за кордону, владики Римо-Католицької Церкви в Україні, священики та миряни. Учасниками спільної молитви були представники обласної і міської влади. Головним святителем був владика Ігор, а співсвятителями — Владика Михаїл Микицей, єпарх єпархії Покрова Пресвятої Марії в Буенос-Айресі, та Владика Юліян Вороновський, єпарх Самбірсько-Дрогобицький. На Літургії, яку очолив високопреосвященний Владика Ігор Возьняк архиєпископ Львівський, владика-номінат Святослав Шевчук, згідно із обрядом, склав символ віри.

На завершення Божественної Літургії архиєпископ Іван Юркович прочитав лист-благословення Святішого Отця Венедикта XVI, Папи Римського. Зі словом подяки виступив владика Святослав, який просив присутніх про молитовну підтримку. Після Літургії новопоставлений Владика Святослав уділив всім присутнім своє перше архиєрейське благословення.

НОВИЙ ЄПИСКОП ДЛЯ КИЇВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ

16 квітня 2009 року у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду єпископів Української Греко-Католицької Церкви про призначення ієромонаха Йосифа Міляна, студита, настоятеля храму Благовіщення Пресвятої Богородиці при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, єпископом-помічником Київської архиєпархії. Новому єпископу уділено титулярний престол Друзиліане. Отець Йосиф народився 6 липня 1956 року в с. Добряни, Городоцького району на Львівщині в родині греко-католиків. Після закінчення навчання у школі та військової служби глибше зацікавився Церквою та її вченням, довідався про студитське чернецтво та підпільну семінарію. 5 січня 1979 року вступив до монастиря, а 8 березня 1983 року склав вічні обіти. У грудні 1984 року прийняв ієрейські свячення з рук владики Володимира Стернюка. Як священик в підпіллі працював з катехитичними групами дітей та молоді, обслуговував вірних у різних парафіях. Після виходу Церкви з підпілля служив у парафії с. Унів та навколишніх сіл, пізніше у студитському монастирі св. пророка Іллі у Яремчому, 1990 року служив у соборі св. Юра, від 1992 року був настоятелем монастиря св. Йосифа у Львові. У червні 1996 року отримав ступінь магістра богослов'я у Люблінському католицькому університеті, а 1997-го здобув ліценціат та продовжив студії над докторською працею «Християнська формація мирян у світлі писань Митрополита Андрея Шептицького» у тому самому університеті. У травні 1993 року призначений духовним провідником християнських молодіжних організацій, а від лютого 1997 року виконував служіння голови Патріаршої комісії у справах молоді. З березня 1997 року призначений настоятелем храму Пресвятої Євхаристії, Центру душпастирства молоді УГКЦ. 1 листопада 2008 року призначений настоятелем храму Благовіщення Пресвятої Богородиці при Патріаршому соборі Воскресіння Христового та іншим декретом призначений головою Комісії культури Київської архиєпархії.

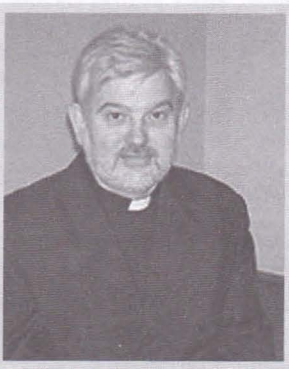

■ *Йосиф МІЛЯН - новий єпископ*

ПОСВЯЧЕННЯ ВІДПУСТОВОЇ КАПЛИЦІ-РОТОНДИ В ГОШІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У вівторок, 7 квітня 2009 року, на празник Благовіщення Пресвятої Богородиці, на Ясній Горі в Гошеві, при василіянському монастирі Преображення Господнього, відбулося урочисте посвячення відпустової каплиці-ротонди, яке здійснив єпископ-емерит Івано-Франківської єпархії Преосвященний владика Софрон Мудрий, ЧСВВ.

Урочистості розпочалися об 11 год. процесійною ходою від монастиря до храму Преображення Господнього, де Преосвященного владику Софрона привітав ігумен Гошівського монастиря о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ. Опісля святкова процесія вирушила до відпустової ротонди. Перед входом до ротонди було поставлено стіл, а на ньому Євангеліє, хрест та свічки. Відтак розпочався обряд посвячення. Преосвященний владика Софрон прочитав молитви на освячення та окропив свяченою водою ротонду. Після цього єпископ та священики увійшли до каплиці, де було

■ *Під час освячення престолу*

посвячено престіл та кивот. Наперед, згідно з обрядом освячення, єпископ та священики вмили престіл свяченою водою, вином на рожевою водою. Опісля було вкладено в престіл мощі святого священномученика Йосафата та залито воскомастикою. Після того престіл накрили обрусами, поклали антимінс, Євангеліє, свічки й розпочалася архиєрейська Свята Літургія.

Божественну Літургію з єпископом співслужили майже двадцять священиків, серед них: о. Павло Райчинець, ЧСВВ, Протоігумен Провінції святого Миколая в Україні, о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ, ігумен Гошівського монастиря, настоятелі інших василіянських монастирів, декани Долинський та Болехівський та інші священики. У Божественній Літургії взяло участь багато монахів, монахинь та декілька тисяч вірних. На Службі Божій був присутній проектант та виконавець престола і кивота п. Юліян Квасниця, викладач коледжу ім. Труша у Львові, а також інші добродії Гошівського монастиря та храму.

Під час проповіді владика Софрон вказав на зміст свята Благовіщення, яке є звеличенням події, що стала започаткуванням нашого спасіння. Пресвята Богородиця словами: «Ось я слугиня Господня, нехай мені станеться по слову твоєму» (Лк 1,38), — прийняла Божий поклик і виконала його якнайкраще. Вона і нам дає приклад у всьому покладатися на Бога, Йому одному довіряти. Преосвященний владика також наголосив на значущості сьогоднішньої події посвячення відпустової ротонди.

Наприкінці богослужения Владика Софрон уділив усім присутнім своє архиєрейське благословення та покропив їх свяченою водою.

PS. Празником Благовіщення Пресвятої Богородиці в Гошеві відкривається період відпустових святкувань, який триває щороку в усі Богородичні свята до празника Покрова, 14 жовтня. Кожної неділі до цього відпустового місця прибувають тисячі вірних, просячи допомоги і заступництва у нашої небесної Матері.

За матеріалами
Департаменту інформації УГКЦ;
радіо Ватикан

ПІСЛЯ ДОВГОЇ ЗИМИ ПОБІЙНУ ГОРУ ЗІГРІЛО ТЕПЛЕ ВЕСНЯНЕ СОНЦЕ

о. Ілля БРОНОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Побійна знову кличе прочан до себе на молитву. Щоби знову з'єднані у молитві, ми йшли стація за стацією Хресною Дорогою. Прямували одне поруч одного, щоб у молитві просити Бога про поміч, дякувати Йому за Його щедрі дари, величати Його безмежну любов до нас.

До Крехова приїхали прочани з різних сіл, містечок та міст Галичини, щоб разом молитися, сповідатися Богові з усіх гріхів та щоб у Святому Причасті поєднатися з Господом нашим Ісусом Христом.

Хресна Дорога розпочинається від монастирської церкви. Поволі Хресний хід прямує до першої стації. Отець Василь Мендрунь, ЧСВВ, провадить цей молитовний хід. На кожній стації з його уст до вірних лунає слово, яким закликає до покаяння та

■ *На Першій стації Хресної дороги в Крехові*

до терпіння, страждання, а інколи навіть смерті. Все провадить до того, щоби ми поєдналися в ці дні Ісусом, котрий страждає та терпить. Терпить самотність, біль, приниження. Терпить, щоби своїм терпінням надолужити Богові за наші гріхи. Терпить, щоб і ми, коли нам є тяжко, могли своїм болем та терпінням поєднатися зі Спасителем, бо коли ми поєднані з ним в часі терпіння, приниження та смерті, то напевне будемо поєднані і в часі прослави та Воскресіння.

пізнання правди. Разом з отцем в один голос прочани моляться молитву святого Єфрема Сирина. «Господи і Владико життя мого! Духа лінивства, недбайливости, владолюбства і пустослів'я віджени від мене. Духа чистоти, покори, терпеливости й любови даруй мені, слузі твоєму. Так, Господи, Царю, дай мені бачити гріхи мої і не осуджувати брата мого, бо Ти благословенний на віки вічні. Амінь». Розвіяти сумніви у того, хто сумнівається, збільшити віру тому, хто відкрив своє серце Богові — кожен йде з надією та вірою.

Немало людей пройшли стежкою Хресної Дороги. Кожен крок — це ще один крок до пізнання Бога. Ми стаємо на шлях, котрий веде

Із першими променями весняного теплого сонця душі прочан зігріваються також і від Сонця невечірнього, котре проймає душу в найглибших її закутках. Зігріває та освітлює морок сумніву, непевності, гріха. Дарує віру, надію та очищує душу від скверни. І кожен з нас, пройшовши стаціями Хресної Дороги, помолившись, скріплений дотиком Божої любові, освітлений світлом пізнання правди, повертаючись до своєї оселі, нехай ділиться цією радістю та теплом зі своїми рідними, друзями знайомими і просто з тими, з ким доводиться зустрічатися кожного дня. Щоби Боже Ім'я прославлялося у серці кожної людини.

ЗБУДУЙМО СВЯТИНЮ НА СХОДІ УКРАЇНИ

о. Йоаким КОВАЛЬЧУК, ЧСВВ

У неділю, 5 квітня 2009 року, в Херсоні відбулося освячення фундаменту будівлі василіянського монастиря святого Володимира Великого, яке здійснив о. Павло Ясиновський, ЧСВВ, професор Василіянського інституту філософсько-богословських студій у Брюховичах біля Львова. З о. Павлом співслужили настоятель монастиря св. Володимира Великого у м. Херсоні о. Макарій Ленів, ЧСВВ, та о. Доротей Стиранець, ЧСВВ. У святковому заході взяли участь парафіяни та

■ *Слово настоятеля о. Макарія ЛЕНІВА, ЧСВВ*

■ *Проект храму і монастиря*

гості храму рівноапостольних Кирила та Методія. Попередньо парафіяни василіянської святині взяли участь у триденних реколекційних зустрічах під проводом о. Павла Ясиновського, ЧСВВ.

Отці Василіяни розпочали парафіяльну діяльність у Херсоні у травні 1993 р. з благословення Верховного Архиєпископа УГКЦ блаженнішого Мирослава Івана Любачівського. У вересні 1996 р. було отримано благословення Києво-Вишгородського екзарха на заснування василіянського монастиря. Після оформлення всіх документів і реєстрації статуту Протоархимандрит Василіянського Чину св. Йосафата заснував резиденцію святого Володимира Великого у м. Херсоні своїм декретом від 29 вересня 1998 року.

Монастир, будівництво якого розпочинається, стане центром духовного відродження на Півдні України, місцем, куди вдаватимуться вірні по духовну пораду, щоби відновити сили і придбати духовний мир. Ми повинні також пам'ятати, що від усвідомлення нашої віри, відповідальності та солідарності залежить зміцнення Католицької Церкви в Україні. Від нашої жертовності залежить розвиток діяльності василіянського монастиря у Херсоні. Ваші пожертви Ви можете скласти у будь-якому василіянському монастирі, або ж перерахувати на рахунок:

Провінція Отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні
Української Греко-Католицької Церкви,
м. Львів, вул. Б. Хмельницького, 36
р/р 260090013218 в ОДАК «Укрсоцбанку» м. Львова
МФО 325019, код ЄДРПОУ 20845685
З позначкою «на будівництво монастиря в Херсоні»

■ *Чин Освячення здійснив о. Павло ЯСИНОВСЬКИЙ, ЧСВВ*

ДОРОГИМ У ХРИСТІ МАТЕРЯМ

диякон Никанор СИТАР, ЧСВВ

■ *Богородиця має найвищу гідність материнства!*

Така присвята для Вас, дорогі у Христі матері, може, звучить, на перший погляд, дивно і незвично. Однак Ваше покликання до тієї гідності таке давнє, як давньою є перша вістка сучасників Христа про Його Воскресіння. Моє бажання звеличити вашу посвяту зродилося тоді, коли редакція часопису доручила мені листок «Місіонаря», попросивши написати щось на травень з нагоди Року Покликання. Пригадка слів св. ап. Павла: «Бо хоч би ви мали тисячі учителів у Христі, та батьків не багато; бо я вас породив через Євангелію в Христі Ісусі» (1 Кор 4,15), свято однієї катехитки, очікування маю з маївками, Неділі Мироносиць, Свята матері — все те почало снувати у моїх думках слово про вас, духовні матері. Так сталося, що про Свято матері пам'ятають, а про Свято батька забувають; у духовному житті все навпаки: духовних отців знають більше, а духовних матерів — менше (це самозрозуміло з огляду на служіння в Церкві).

Духовних матерів є чимало, пам'ять про них збережена у Житіях. Але тут мова про духовних матерів, історія котрих переплітається з історією нашого життя. Це ті жінки-мироносиці наших днів, котрі запалені бажанням благовістити Ісуса Христа і всіх людей привести до віри в Нього.

Першою серед матерів у Христі є мама, котра нас на світ привела і дуже бажала, аби і ми стали дітьми Божими, саме тому клопоталася, щоб нас охрестити і знайти помічницю для нашого християнського виховання — хресну матір. Мама завжди була біля нас тоді, коли ми пізнавали світ: до всього хотіли доторкнутися і розкусити. Коли малеча показувала на квітку, на комашину в траві чи вслухалася у гуркіт грому, то, демонструючи мамі своє велике відкриття, найчастіше чула від неї про Бога, Котрий усе так гарно робить: розсіває квіточки, поливає дощиком, прикликає бджілок, а Сам живе у найкращій хатинці-церковці посеред села, і до Нього найбільше людей приходить. Так звучить перша наука про Бога, і мати народжує дитину для Христа. Мати вчить маля молитися, знаючи, що прийде час, і вона сама вимолить молитву. А поки мова ще не зрозуміла немовляті, то мама молиться в імені дитини, бере її за ручку і хрестить її. Немов би поспішала з таким вихованням і навчанням — а все тому, що сама повірила і полюбила Бога — найбільше щастя — і такого щастя зичить дитині. Отець Василь Зінько серед релігійних хвилин свого життя згадує, як малим молився, але коли молитися навчився, то того пригадати вже не змозі, бо ж мати вчила його молитися від тоді, від коли він себе ще не пам'ятає.

Серед матерів духовного життя зустрічаємо катехиток. Сестри-монахині є для діток своєрідною таємницею і великим сховком

науки про Бога. Вони своєю інакшістю серед людей виглядають ніби посланці від Бога. Дитина відчуває близькість Христа, бо їй здається, що між Ісусом і нею стоїть сестра, котра науку катехизму чує від Христа і переказує своїм учням, а учні можуть сміло говорити до Бога, бо з ними є сестра. Служіння катехиток виконують багато дівчат і жінок з мирянського стану. Їхнє духовне материнство настільки велике, наскільки багато дітей зростили для Христа. Боже Царство для найменших стає забавою у колі друзів по катехизації. Громадянство Царства Небесного стає уже не мислимим без щасливих зібраних у Христі — хору святих.

Дитина наших днів найчастіше зростає, пізнаючи світ у спец-ефектах з екрана телевізора. Вільний, чи радше зайвий, час гайнує перед монітором. Здається, минули ті роки, коли бабуся внукам розказувала історії такої давнини, що малому легше було вести літочислення прадавніх подій своїми життями помноженими у кілька разів, щоби дійти до дитинства своєї бабусі. Її історії не можна було назвати вигадками, бо ґрунтувалися на правдивих подіях. А навіть більше... кожна історія розповідалася у світлі Божого Провидіння, в усіх подіях був присутнім Бог. Ті розповіді немов нанизувалися на нескінченну священну історію нашого роду, рідного народу, навіть цілої держави. Насмілююся називати розповіді священними, бо це історії, переплетені історією присутності Бога між своїми людьми та й історіями наших найстарших з-поміж матерів — бабусь.

Вельми похвально, коли молоді беруться до служіння духовного материнства. Вони мовби відсвіжували ревність перших учениць Христа і так вона триває понад два тисячоліття.

Моя мова нехай не буде тугою романтика за минулими часами, які завжди видаються ліпшими, лише заохотою для жінок різного віку і становища також і нині шукати шляхи благовістити Христа дітям, так, як колись, коли багато жінок знаходили нагоду і спосіб виховувати дітей для Бога, використовуючи можливості і обставини сучасних їм епох.

Нехай Пресвята Богородиця Вам допомагає: Вона має найвищу гідність материнства.

МОЛОДІЖНА СПІЛЬНОТА «БЛАГОВІСТЬ»

Мирослава ЛУЧКА

Християнська молодіжна спільнота «Благовість» при храмі святого Онуфрія у Львові святкує 7 років від дня заснування. Уже сім років поспіль щотижня молоді люди під проводом духовних наставників збираються разом, щоб вивчати, розважати та вчитися жити Слова Божого. За цей час багато змінилось: учасники, провідники, приходять нові люди та спільнота залишається. З Божою опікою наставники сіють благу вість у юні серця, яка проростає і дає плоди.

Члени товариства вчаться розуміти Слово Боже і нести його у середовище, де працюють, навчаються, живуть... Кожен пише Євангелію своїм життям. Це єдина книга, котра дихає вічністю, книга, котра передає самого Бога, і кожен з товариства, хто старається зрозуміти Слово Боже, покликаний бути благою вістю для інших.

Спільнота збирається разом, щоби дискутувати, обговорювати щоденні труднощі, а також відпочивати. Тут завжди радо вітають нових членів товариства, які ділитимуться своїми роздумами, переживаннями та досвідом.

Отож головна мета та ціль організації — поглиблене розуміння Об'явлення Слова Господнього у світлі Святого Письма згідно з

■ *Молодіжна спільнота «Благовість»*

наукою Церкви. Також виховання та формування біблійної логіки у молодих людей, щоб вони несли Слово Боже в середовище, де працюють, навчаються та проживають.

Молитовне єднання. У кожного з нас є свої життєві труднощі та проблеми. Часто здається, що їх неможливо розв'язати, що ми безсилі та одинокі. Проте благовістянці не впадають у розпач, вони молитовно підтримують одне одного. Коли хтось потребує духовної підтримки, то завжди може знайти її у спільноті, поділившись своїми турботами. Не дарма в народі кажуть: розділене горе — половина горя...

Гуртом відпочивати веселіше. Благовістянці також спільно відвідують святі місця, організовують вечірки, подорожі в гори, спільні реколекції. Протягом року члени організації щонайменше кожної пори року збираються спільно відпочити. Улітку — це табори у горах чи поїздка на море, взимку — катання на лижах та санках, також духовні реколекції.

Під час цьорічного Великого посту «Благовість» спільно з Марійською дружиною при храмі Онуфрія провели спільні реколекції у Василіянському монастирі у с. Підгірці під проводом о. Тадея Виксюка, ЧСВВ. Під час духовної віднови роздумували над сенсом життя, сіпльно молились та відвідали старовинний замок у селі.

Благовістянці зазначають, що до того, як прийшли у спільноту, потребували того слова, що втамовує спрагу, потребували тих орієнтирів, за якими можна і треба орієнтуватись у життєвому морі, шукали самих себе. І різними шляхами, такі різні і водночас близькі духом, зустрілись, щоб почути те Боже Слово, розуміння якого бракувало у щоденному житті.

Усе почалося з Благої вісті. Товариство «Благовість», яке розпочало свою діяльність на свято Благовіщення, заснував ревний душпастир, проповідник та редактор часопису «Місіонар» о. Йосафат Воротняк 2002 року. У різний час духовними наставниками «Блоговісті» були о. Василь Зінько, о. Григорій Гриньків, о. Микола Коробій, о. Корнилій Яремак, брат Пантелеймон Трофімов, а зараз ревно опікується спільнотою о. Йосиф Крайка.

Спільнота «Блоговість» запрошує молодь до спільного вивчення Святого Письма та цікаво і змістовно проводити вільний час. Ми збираємося щовівторка о 19.30 при церкві святого Онуфрія (розмовниця), що на вул. Б. Хмельницького, 36 у м. Львові.

Із запитаннями можна звертатись
за тел.: 8 (066) 148-80-87
або ж на скриньку blahovist@gmail.com
Більше інформації про спільноту на
http://blahovist.blogspot.com

«МОЄ НЕПОРОЧНЕ СЕРЦЕ БУДЕ ТРІУМФУВАТИ... »

о. Володимир КУСИЙ, ЧСВВ
м. Львів

З об'явлення Пречистої Діви Марії (Фатіма, 1917р.Б)

Людина на планеті Земля... Як часто ми задумуємося над тим, хто ми на цій землі. Чи бодай час від часу ми заглиблюємося у розуміння того, що називається життєвим шляхом? Найглибша криза сучасного життя полягає в тому, що людина не знає, для чого вона живе. Відповідно, як можна тоді сприймати життя з радістю? На світ ми приходимо без нашої згоди на це. Свого часу в кожного з нас розкриваються очі на велику світову арену. Приходить розуміння, що в цьому світі кожен має своє призначення. Людина почувається правдивою Людиною тоді, коли знаходить у собі душевні сили, щоби вчасно стриматися від непотрібних емоцій, вчинків. Інакше не можливо застановитися над тим, що ж насправді відбувається в людському житті. Ідучи своєю життєвою дорогою, людина завжди повинна чітко бачити — чого варто прагнути і на що можна надіятися у житті. Таке відчуття раніше чи пізніше обов'язково приходить до кожного з нас. Бо життя наше, незважаючи на насущні потреби, — це пошук. Це безнастанний пошук Істини. Можливо, ми ще не знайшли цієї Правди — але до Неї всі йдемо невпинно.

Серце людини у своїй глибині таїть якусь дивну іскру, яка живе, постійно жевріючи. І ось у певний момент ця іскорка раптом виливається у дивне світло. У таке щось надзвичайно велике... надзвичайно радісне... щось вічне... Стається це тоді, коли настає чітке розуміння — моя душа нарешті знайшла те, що шукала... Бог віднайшов мене!.. Людська душа постійно прагне Добра: Добра безконечного, повного щастя та надзвичайної незвиклої любові. Добра, як чогось досконалого, що йому можна довіритися до глибини єства. Добра, яке ніколи не зрадить і ніколи не розчарує... На цій великій залюдненій землі, на цій широкій дорозі, що зветься людським життям — ми власне і шукаємо цього Добра... Шукаємо Господа Бога... Шукаємо Христа... Шукаємо постійно — навіть коли для себе цього пошуку ще не усвідомлюємо.

Земні життєві дороги... Скільки їх пройдено людьми, життєвими долями. У кожного вона своя. Інколи людські долі-дороги перетинаються. І тоді трапляються зустрічі. Про одні зустрічі спогади приємні, про інші ж ми згадуємо з гіркотою у серці. Але в людському серці завжди залишається слід... Священиче служіння — це постійні зустрічі. Зустрічі з людськими долями. Як правило, це долі непрості. Це важкі життєві досвіди, які кожен священик від Бога

■ *«Ще не чувано ніколи, щоб Вона не помогла!»*

проживає, як свої особисті.

Кілька разів спостерігав, як одна вродлива жінка середнього віку, стоячи на колінах у повному зосередженні тіла і духа, часто витирала сльози. Не один раз напрошувалося питання — від чого ці важкі жіночі сльози? І робив висновок — радше не від радості котяться вони... Але якось ближче доля нас не зводила. І ось одного разу, власне саме ця жінка попросила мене посвятити помешкання її сина. Нічого особливого в цьому проханні не було. Зовсім звичайна собі квартира: гарна, затишна хатина, в якій проживала досить гарна сім'я — молодий чоловік, його дружина та маленька дівчинка. Я й подумати не міг, який світ людського терпіння відкриє перед моїми очима ця зустріч. Повертаючись до монастиря, я ближче познайомився з цими дуже простими та приємними людьми. Про долю життєву захотілося написати. Вислухавши мене, ці гарні люди вирішили відкрити людям правду про своє життя. Правду, яка, без сумніву, є живим та правдивим свідченням віри людини в Бога, довіри до Нього. Це також правда про велику вдячність Богові за все, через що довелося перейти звичайній українській католицькій сім'ї.

Пані Олена — мати. Звичайна українська мати. Таких матерів багато по всій землі українській. Вона парафіянка храму св. Андрія у Львові, котру обслуговують Отці Василіяни. Стежка до церкви була протоптана її ногами з самого початку заснування парохії 1991 року. Першим духівником і наставником жінки був отець Антоній Масюк, ЧСВВ, який згодом став наставником усієї родини, з якою я мав нагоду познайомитися.

Моя співрозмовниця почала свою розповідь з такої події: «Ніколи не забуду, як випадково стала свідком однієї зворушливої історії. Як звичайно, я молилась на колінах у церкві. Отець Антоній вийшов із сповідальниці та попрямував до захристії. Його зупинила збентежена і схвильована жінка, котра дуже плакала та, болісно схлипуючи, щось доволі драматично й довго розповідала. І тут з уст о. Антонія прозвучали, сказані досить голосно, а навіть категорично, слова: «Ти просиш мене про молитву за нього?... Так ти ж мати! А хто ж свою дитину любить більше, аніж сама мати?.. Для Господа Бога твоя молитва є найсильнішою і найлюбішою! Молися! Молися ревно і безнастанно! Молися — і побачиш, що син твій прийде до Бога! Молися — і побачиш, що молитва твоя вислухана буде!»

Не пройшло й кількох хвилин, як хтось попросив отця про сповідь. Жінка далі благала про молитву, а отець, ідучи до сповідальниці, знову наголошував: «Молися! Я тобі кажу — йди до ікони Матері Божої Страждаючої і ревно молися «Під твою милість...» Тільки молися з вірою, а тоді побачиш, як прийде час, і ти на тому самому місці складатимеш подяку Матері Божій за свого сина! Пригадай собі — ще не чувано ніколи, щоб Вона не помогла!..»

Відтоді минуло чимало часу. Жінку п. Олена добре запам'ятала. Згодом вони познайомилися і стали добрими приятельками. Одна з одною ділилися пережитим. Пані Олена багато дізналася про сина так сильно страждаючої матері. Народився він у шляхетній родині. Навчався в університеті. Навіть не знає коли, але став залежним від наркотиків. Згодом ще й алкоголь сильно увійшов у його життя. Через ці тілесні вади залишив навчання. Але одного разу, як розповіла мати, прийшла година, коли її син впав на коліна, занурив голову у сніг і почав сильно плакати. На сьогодні у щасливої матері є не тільки нормальний здоровий син, але й невістка. Понад те, вона є щасливою бабцею. Цю щасливу жінку впродовж багатьох років наша героїня часто зустрічає у церкві св. Андрія. І так приємно, а можливо, що й трохи боляче дивитись, як щоразу після закінчення Св. Літургії, витираючи сльози, ця щаслива мати стоїть навколішки біля ікони Страждаючої Божої Матері та, щиро

дякуючи, промовляє «Під твою милість...».

Так. Це історія. Історія однієї щасливої матері. Кожен із нас доволі часто переконується у своєму житті — випадковостей у земному житті просто немає. Дуже скоро п. Олена зрозуміла — те, що вона стала свідком розмови-благання потребуючої жінки з о. Антонієм, було для неї певним життєвим дороговказом. Бо слова монаха-священика: «Так ти ж мати! Молися і побачиш, як прийде час і ти на тому самому місці складатимеш подяку Матері Божій!» — стали для неї справді спасінням. Були ці слова рівно ж спасінням душі її сина Романа, якому передувало визволення його від важкої залежності.

Пані Олена відверто та щиро сказала: «Я щаслива, що можу дати це моє свідчення віри в Бога. Давно обіцяла у молитві біля ікони Страждальної Божої Матері, що з великою радістю в серці та з невимовною душевною вдячністю на прославу Божого Милосердя й Непорочного Серця Марії свідчитиму про вислухані прохання за навернення мого сина».

21 серпня 2007 р. Б. випав день особливого почитання Непорочного Серця Пречистої Діви Марії. Для п. Олени цей день став надзвичайно щасливим. Він став другим народженням її сина. Відбулося це в селі Боянець, що у Жовківському районі на Львівщині. Цього дня Всемогутній Бог показав своє Боже милосердя і послав визволення від важкої залежності ще одній Божій дитині. Пані Олена твердо переконана, що сталося це через заступництво Матері Божої Страждаючої, Яка любов'ю свого Непорочного Серця випросила у свого Сина ласку чудесного зцілення.

Починаючи з 17-го року життя, її син почав вживати наркотики. Протягом 11 літ він був цілковито залежний від цієї страшної отрути. Важко собі це уявити — Не 11 днів, Не 11 тижнів, і навіть не 11 місяців, а довгих 11 років! Зараз Романові 29 років.

А відбувалося все так. Після закінчення школи Роман вступив до престижного навчального закладу. Перший рік навчання минув швидко й успішно. Спеціальність, котру котру вибрав, припала до душі. Роман заприятелював з чернівчанином Сергієм, що навчався разом з ним. Інколи хлопці після навчання приходили додому разом. Мати Романа часто з ними спілкувалася. За словами п. Олени, вони доволі довго могли розмовляти. Жінка випитувала Сергія, та й свого Романа про все. При цьому мати завжди використовувала кожну нагоду, аби повчити обидвох хлопців життєвої мудрості.

«Сергій для мене був майже другим сином — добрим, чесним, відкритим та веселим юнаком», — розповідала п. Олена. Тоді мати абсолютно не підозрювала, які жахливі наслідки матиме це приятелювання. Бо саме з Чернівців усе й почалося. Одного разу Сергій попросив Романа поїхати до нього додому, аби трішки допомогти з господаркою(батька у Сергія не було). Саме там, у Чернівцях, заради розваги хлопці перший раз «вкололися».

«На превеликий жаль, товариш мого сина, Сергійко, уже відійшов з життя... Про це ми дізналися випадково. Мій Боже, скільки ж то бідних «заблуканих овечок» пішло з життя через таке страшне лихо, як наркотики, СНІД, та інші страхіття».

Кожного разу, повертаючись додому, Роман розповідав своїй матері, як помирав від передозування цей чи інший молодий хлопець... як хтось просто впав на сніг і замерз... Чи помер, навіть не знаючи, що в нього найсерйозніша недуга віку, а не запалення легенів, як він думав...

Мати не розуміла поведінки свого сина, коли чула подібні розповіді. Бо як може про це говорити той, хто такий самий, хто робив точнісінько так само?.. Адже кожного разу, коли залежна від наркотиків людина бере в руки шприц, приймаючи дозу наркотику, — вона абсолютно не впевнена, що цей день не буде останнім днем її земного життя...

Кажуть, що найважчим для людини є

невизначеність. Невизначеність у подружжі, чи певна невизначеність у праці — це зрозуміло. Але невизначеність у тому, як прожити кожен наступний день, чи навіть годину?.. Як і що робити, коли бачиш, що пропадає твоя найдорожча дитина, котра майже вмирає на твоїх очах, а ти просто безпорадний?..

Що робити в такій ситуації ? До кого йти? Куди взагалі йти? Може, до хати не впускати, не відчиняти дверей? Чи, може, просто йти за ним і пильнувати кожен крок?..

Матеріальний стан сім'ї дозволяв батькам забезпечити синові найкраще медичне обстеження. І друзів було багато, а серед них і лікарі, і вчителі, й психологи. Але коли йдеться про чиюсь біду, про чиєсь горе, то, як правило, людина й надалі залишається цілковито сама...

«Ми шукали кращих психологів. В яких тільки реабілітаційних центрах ми не приводили до ладу здоров'я нашого сина... Лікували Романа у всіх престижних клініках. На все це йшли спочатку зароблені нашою працею кошти. Згодом рахунок пішов і на позичені ...»

Єдиною проблемою згорьованих батьків, був порятунок зовсім молодого життя їхнього сина. Натомість, єдиною проблемою Романа, проблемою щоденною, постійною, невідступною, була думка про те, де взяти гроші на чергову дозу смертельної отрути?

«А кошти на це йшли великі — 80, 100, 200 гривень щоденно. Роман позичав гроші у всіх, у кого тільки міг, кого тільки знав. Але позички почалися згодом. А до того син виносив з дому все... Спочатку Роман крав коштовні речі, тобто все те, що легко продавалося — золоті речі, мобільні телефони. Потім пішли столові набори, посуд, вишивки, взуття, одяг, холодильник тощо. Дійшло до того, що коли ми одного разу зайшли у квартиру, то побачили, що на вікнах немає тюлю й штор...

Для Романа все було дуже просто: «Взяв...

■ *А кошти на це йшли великі — ... гривень щоденно*

Продав... Купив... Уколовся...», — і день минув. А продавав часто просто за безцінь — як кажуть, за «десятку»...

Щодо позичання грошей, то всі, до кого звертався Роман, давали йому гроші безвідмовно. Чому? А тому, що Роман просто придумував всілякі історії. Наприклад, що Його спіймали «даішники» за перевищення швидкості...

Всі добре знали сім'ю п. Олени — глибоко порядну, практикуючу християнську католицьку родину. Саме з цієї причини ніхто ніколи не відмовляв її синові.

«Але це тільки спочатку було все так просто. Прийшов час, коли нам страшно було з'являтися біля дверей квартири, бо на нас завжди хтось чекав, вимагаючи повернення грошей. Телефон страшно було взяти в руки... Хоча були це знайомі, друзі, родичі — усі кричали, погрожували... І не один раз довелося почути: «Не думайте, що все це зійде вам з рук! Не думайте, що ми все забудемо й подаруємо!»

Одного дня всіх охопив страх ще й за меншого сина, Максимка, що був молодший від Романа на вісім років. Прийшли часи, коли

батьки вимушені були просто водити за руку Максима — геть усюди.

Знаєте, як кажуть в народі, «Все має свій початок і все має свій кінець». Ось так і в нашій історії. Спершу батьки намагалися все втаїти, все приховати. Вони старалися просто оправдати свого старшого сина в очах інших. Чемно віддавали всі позиченні йому гроші. Згодом просто почали закривати Романа в хаті, не випускаючи на вулицю.

«Скільки-то жертв було зроблено з нашого боку. Скільки гірких сліз було пролито: і вдома, і на колінах перед іконою Божої Матері Страждаючої. Скільки прохань, пояснень. Скільки безсонних ночей! Нічого не допомагало. Грошей вже не було в кого позичати — всі «мости було спалено». А вдома, натомість, вже не було чого красти...»

Все виглядало так, ніби поволі — як для Романа, так і для його батьків — все підходить до певного логічного завершення. Тобто все поступово закінчується — і то не просто плачевно... У повітрі витало відчуття, що приходить кінець. Багато знайомих радили вивезти Романа зі Львова, бо його «дружки» не дадуть йому жити.

«Але хіба це так просто — взяти і вивезти?.. Це ж не сміття! Це ж жива людина! Це ж наш найдорожчий син!.. Та й до кого і куди везти сина?»

У цій важкій ситуації кожен «рятував» себе, як міг. Стопи матері привели її до храму, до церкви св. Андрія... Молодший син теж завжди був поряд. Чоловік, натомість, навантажував себе роботою. Однак проблеми, що виникали щоразу внаслідок залежності сина, не залишали родину ані на один день, ані на одну годину...

Біда одна не ходить світом... Виявляється, що у цій історії фінал був ще не близько. Одного дня квартирну тишину прорізав страшний телефонний дзвінок з райвідділу міліції. Голос у телефонній трубці повідомив сім'ю про наступний хрест — Романа затримано за крадіжку. І так для сім'ї розпочався ще один відрізок нелегких митарств на цій землі. СІЗО... Суди... Тюрми... Передачі...

«Забути це неможливо. Дорога до СІЗО — а цю дорогу я сьогодні оминаю, як тільки можу, — це вулиця з двостороннім рухом машин. Я ніколи не бачила перед собою дороги... Очі мої завжди були повні гірких материнських сліз. Я йшла і постійно повторювала слова молитви: «Господи!.. Веди мене, мій Ісусе... Я ж нічого не бачу... Переді мною лишень колючий дріт і ці натемно пофарбовані вікна...»

Час швидко спливав. Сірі будні змінювали церковні свята. І поза всяким сумнівом, це були найважчі часи. Якось перед Святою Вечерею мама з татом та молодший брат разом прийшли до тюрми на побачення з Романом...

«Молодший син розплакався і просто закричав: «Скажи... Ну, скажи, Романе!.. Як ми маємо сісти до Святої Вечері без Тебе?..»

Розплакався і чоловік. А я кажу: «Сину, вже другий день, як ми не перестаємо плакати. Таке сумне це Різдво... Так Тебе не вистачає! Ти ж завжди допомагав мені ліпити вареники. Пам'ятаєш, синочку?.. А сьогодні тісто на вареники замісила на моїх материнських сльозах...»

Так минали дні... Місяці... Так минали роки... Роман відбув покарання в тюрмах. Так, так — у тюрмах. Бо ж одним терміном все не скінчилося. Тюремних ув'язнень було чотири.

Коли Роман був вдома, він звичайно старався стриматись від вживання наркотиків. Але це було буквально на 5-6 днів, не більше. Найдовше стриматись від наркотиків він потрафив місяців на два. Одне слово, розпрощатися з наркотиками на довший час Романові не вдавалося аж ніяк. Всі кошти витрачали насамперед на ліки. Відповідно, все, що залишалось — на залагодження справ у міліції та тюремні передачі. А здоров'я бідного Романа було підірване вщент. Руки і ноги просто гнили... Він схуд на тридцять кілограмів.

«Пригадую собі, як Роман захворів важкою пневмонією. Лікарі повідомили нас, мовляв, вашого сина може спасти тільки чудо... Ліки потрібні були, як то кажуть, просто «термоядерні». Знайти їх, можна було лише через знайомства. Коли чоловік зайшов у хату, тримаючи в руках величезну коробку, як з-під телевізора, то в цій коробці до самого верху виявилися поскладані крапельниці, ампули з ліками, вітаміни, таблетки тощо».

День і ніч стражденна земна мати не відходила від свого сина. Лікування ж здавалося просто безрезультатним.

«Пам'ятаю, як вимучений хворобою, Роман тихо промовив: Мамо... Не коли мене більше... Ти ж бачиш, що температура піднімається знову... Я більше не можу... Я не маю сили більше... Мамо... Я скоро помру...»

Але я відповідаю: «Сину, не кажи так... Ти скоро видужаєш, і наступного Різдва ми вже обов'язково святкуватимемо усі разом... Ти ж маєш допомогти мені ліпити вареники, хіба ж ти забув, що Ти моя підмога, синочку?..»

Господь не просто добрий. Небесний Батько всього людства є ще безконечно Милосердним. І Всевишній послав дитині нещасної матері фізичне одужання. Але, на превеликий жаль, Різдво Господнє зустріти разом так і не судилося — Роман на Вечерю просто не прийшов...

«Пережито було багато... Пережито усяке... Але найстрашніше, найболючіше для мене було те, що син не прийшов додому вночі. Я завжди мала певний страх, що він кудись зникне, що я можу просто більше не побачити його живим...»

Батько Романа інколи зустрічався з дівчатами і хлопцями, котрі колись були залежні від наркотиків, але потому вилікувались і добре живуть, працюють. Вони навіть мають свої сім'ї. Пан Михайло часто звертався до них за порадою — як врятувати сина, як вберегти Романа від наркотиків... Вони ж відповідали приблизно так: «Михайле Степановичу, просто виженіть Романа з дому. Виженіть і все. Він має дійти до самого дна... А ви йому не даєте. Бо як тільки Роман кудись зникне — ви його віднаходите і тягнете додому. Вдома він відмивається, відсипається, від'їдається... Він знову щось вкраде — і знову «пішов»... Як був у тюрмі — Ви йому тягали передачі. Ви батько. Це правильно. Але Роман завжди бачив вашу любов. Він добре знав, що вами можна маніпулювати. Михайле Степановичу, до того часу, як ви будете Романа опікувати — доти він буде красти і колотися. Нехай дійде до смітників... Більшість людей навертається тоді, коли двері дому замкнені... Коли просто немає куди піти... Коли крім голоду, холоду і вулиці — немає нічого. Аж тоді Роман побоїться вже кудись іти. Тоді він побоїться красти. Бо вже добре знає, що таке в'язниця...»

Так говорили і радили люди. Це були звичайні людські думки... Але батьки чітко відчували, що Господь Бог говорив до них іншими словами: «Мої думки — не ваші думки. Мої дороги — не ваші дороги...»

І справді, було так, що інколи обидвоє — і батько і мати — не витримували і під впливом гніву просто виганяли сина, виштовхуючи Романа на вулицю. Але кожного разу, зробивши це, ніхто не міг собі цього простити. Сумління просто з'їдало батьків: «Де ж він?.. Надворі ж темна ніч. Де він, наш син?..»

А відтак — на душі ставало ще важче. Через те, коли починався день, Роман знову був у своїй хаті. А серцем материнським постійно керувала думка — ще не прийшов той час, ще не прийшла та година, коли син навернеться.

І мати вірила. Вірила, що так воно й буде. Мати знала і вірила у слова Спасителя: «Господь не хоче смерті грішника...» Єдине, що інколи так сильно тривожило — що син навернеться вже на смертному ложі...

Пані Олена пригадує ще один цікавий випадок. Це було 13 грудня, в день храмового празника св. Андрія.

Одні люди заходили до храму помолитися,

інші, помолившись — виходили з церкви. Св. Літургія завершилась, людей ставало все менше й менше. До тетраподу, аби поцілувати ікону, поспішав один високий, статний та вродливий чоловік, що був одягнутий у довге чорне пальто. Пані Олена подумала про себе, що це якийсь священик і продовжувала молитись.

«...Не знаю, скільки часу пройшло, але в той момент, коли той чоловік, виходячи з храму, порівнявся зі мною, я просто оторопіла... Переді мною було лице судді мого сина Романа. Ледве стримуючи крик, я запитала в думках у Христа: «Ісусе, скажи мені, це ж Ти сказав тому чоловікові щось про мого сина?.. Це ж Ти, Ісусе, просив, щоб він заступився за мою дитину?.. Скажи мені, мій Боже, Ти для того й спровадив сюди цю людину, аби вона потішила мене?..»

Материнське серце було переконане, що сам Бог заступається за її сина, що сам Бог прийшов потішити материнську зболілу душу. І от невдовзі відбувся суд. Якою ж була радість — і не тільки матері, але й усієї родини — коли на суді вони почули, що замість обіцяних 6 років позбавлення волі, термін тюремного ув'язнення скоротили до 1 року та 6 місяців.

«Божого Милосердя ще ніколи нікому не забракло...» — так завжди говорив наш добрий отець Василь Зінько. Пані Олена раптом зрозуміла, що Господь Бог посилає на її материнську долю все нові і нові випробування... Але рівно ж Господь подає все нові й нові сили всі труднощі гідно побороти.

Мати Романа пригадує собі, як одного разу у захристії, на співчуття однієї жінки, мовляв, так багато людей, а через те тут, напевно, дуже важко працювати, сестра Антонія з усмішкою на устах відказала: «Де Божа воля — там і Божа ласка...»

Звичайно, що ці слова не були випадковими для матері. Вони давали їй чергове підкріплення у її життєвих терпіннях. Бо все пережите з Романом дійсно було волею Бога Господа. Адже всі чітко бачили, як кожну нову чашу терпіння супроводжує Божа ласка. Бо не можна було не зауважити того факту, що куди б не ступали ноги зболілої родини, де б вони не шукали допомоги — усюди вони бачили сліди Ісуса Христа... А де їм було найважче — там сам Христос ніс їх на Своїх Божих Руках...

Пані Олена ще багато-багато розказувала з того, що їй довелося пережити. Але, думаю, що це буде її останній спогад.

Якось вони з чоловіком та молодшим сином побували в Ізраїлі. Це було щось надзвичайно дороге і незабутнє для всіх, особливо для матері. Можна сказати, що був це справжній дарунок Доброго Бога страждальній земній матері. Саме там, на Святій Землі, п. Олена відчувала якесь надиво постійне прагнення — дякувати Богові за все... Особливо хотілося перепросити Творця — і за себе і за всіх інших людей...

Але навіть там, де найсвятіші стопи Богочоловіка торкалися землі, де святі руки Сина Божого творили чуда — найбільш болюча рана материнського серця, якою без сумніву був їх син, постійно ятрилась.

За свою дитину мати молилась найбільше. За Романа постійно просила Господа. За нього, свого сина, мати благала і вдень, і вночі.

«...Коли ми виїжджали зі Львова, мій Роман все ще перебував у СІЗО. Вирок уже був оголошений. Але не було ще відомо, в якій тюрмі Роман буде відбувати свій термін покарання. Я ж, звичайно, просила Бога, аби не в одній із тюрем, про яку чула дуже погані речі. Я просто благала Бога, щоб Роман потрапив у будь-яку іншу, тільки щоб не в цю, найстрашнішу.

Але... Коли ми повернулися до Львова, на моє превелике розчарування, я дізналася, що мій Роман направлений саме туди, куди я найбільше боялася».

Життєві випробування не завжди є зрозумілими... Коли ж ми говоримо про віру

■ *Панорама Єрусалима*

в Бога — то це вимагає інколи неабиякої терпеливості, а навіть фізичного зусилля... Бо як ж часто людина, вірячи в Бога, просить про одне — а отримує абсолютно протилежне...

Не минуло й двох тижнів, як Роман знову важко захворів — і знову на запалення легенів. Черговий раз хлопця направляють у СІЗО на лікування.

Тут варто було б пригадати про одну важливу річ. Коли родина повернулися з Єрусалима, п. Олена відразу прийшла до тюрми, якої так сильно боялась, та принесла Романові передачу. Це був невеличкий медальйон Божої Матері. Паломниця-мати з вірою прикладала цей медальйон до Господнього Хреста на Голгофі. Медальйон Божої Матері торкався Господнього Гробу. Був він на місці народження Божого Сина у Вифлеємській яскині та у Назареті, де Благовіщенням розпочалась історія Спасіння людства.

Мати увесь час просила у молитві, щоби Пречиста Діва Марія опікувалася її сином. Ревно просила, щоб Мати Божа не випускала Романа зі своїх святих материнських рук. А відтак, можна здогадатись, якою була радість пані Олени, коли вона дізналась, що медалик Роман уже отримав. Це означало, що її син зможе відтепер носити на своїх грудях символ захисту самої Пречистої Діви Марії.

Повернімося до Романа. Приблизно через місяць після останніх відвідин сина, мати до дрібничок дізналася, як саме розвивалися події. Хвороба зовсім скосила сина. Романа привезли до лікарні та доставили у відділення на ношах — дійти самотужки він уже не мав сили...

Дізнавшись про те, що сталося, батьки відразу кинулися по ліки. Надзвичайно сильні антибіотики — бо саме такі ліки могли Романові допомогти — були доставлені до тюрми. Так от, передачу з ліками від батьків взяли... — але жодної крапельниці, жодної ін'єкції Романові НЕ БУЛО ЗРОБЛЕНО!.. На запитання, чому вони не рятують Романа потрібними ліками, прозвучала відповідь лікаря: «Ми лікуємо вашого сина своїми ліками». А Роман абсолютно немічний лежав в лікарні і як та свічка поволі згоряв від страшенно високої температури....

«...Я принесла йому фрукти і дещо з їжі. Підійшовши до маленького віконечка та простягнувши руку, аби все це передати, я почула тихий, але дуже співчутливий голос: «Пані Олено, передайте Романові води. Він дуже пити хоче...»

Мене нагло прорізала думка — мій син просто помирає... Кожна мати, напевно, зрозуміє мій стан. Мої ноги знову повели мене до храму... А страхітливе запитання постійно переслідувало. Господи... Чи ще дихає мій синочок? Чи він ще живий? Стала на коліна перед чудотворним образом Страждальної Божої Матері, а мої уста ледве промовляли: «Матінко моя Небесна... Не залишай нас. Не опускай моєї дитини. Випроси у Свого Милосердного Сина ласки здоров'я для мого Романа. Благаю Тебе, Маріє... Не допусти того, щоби мертве тіло моєї дитини принесли з тюрми до хати...

І раптом я побачила, як одяг Пречистої Діви Марії став якимсь яснішим... Правда! Я нічого не вигадую! Скільки-то разів, щиро молячись перед цією іконою, що завжди рятувала мене — чи то вдома, чи у храмі — я чітко бачила, як одяг Матері Божої стає золотисто-білим... Деколи Марія привідкривала очі... Деколи просто лагідно усміхалася...»

Цього разу, прийнявши Св. Причастя, мати йшла додому якось спокійніша, йшла просто утішена. Приблизно через два тижні після тих подій вона отримала дозвіл на побачення з сином. Роман розповідав матері: «Мамо, коли мене привезли, я вже нічого не міг. Не міг встати на свої ноги. В лікарню мене занесли на ношах. Шість днів — розповідали хлопці — я лежав непритомний. Коли я прийшов до тями, то нічого не розумів — чи тепер день, чи ніч. Я не пам'ятаю, скільки взагалі часу минуло...»

Син розповідав. А мати просто плакала... Але це були сльози вдячності Матері Божій. Скільки недоспаних ночей, скільки терпінь, скільки мук! Яка ж бо мати не плаче за своїми дітьми? На звичайну українську родину випало стільки, що про це знає один Господь Бог. Однак, Господь Бог рівно ж пам'ятає про всіх своїх зболілих дітей. А в материнському серці постійно звучав такий знайомий голос і такі милі серцю слова: «Ще не чувано ніколи, щоб Вона не помогла...»

Милосердний Христос просто поклав хворе та немічне людське тіло на Руки своєї Найсвятішої Матері. І весь той важкий час Роман перебував у найнадійнішій опіці. І нічого йому не забракло — ані води, ані їжі, ані земного тепла. Син просто спав на теплих люблячих Руках, пригорнений до Серця Небесної Марії. І через те мати земна була просто впевнена — син її не відчував ані болю, ані печалі. Він не зазнав жодного смутку.

«То хіба ж це не чудо — питаю я вас?! Я часто говорила сама собі — до церкви св. Андрія тобі, Олено, потрібно не машиною їхати... і навіть не пішки йти... Ти мусиш просто повзти туди на своїх колінах... Але як для правдивої подяки Ісусові та Марії і цього ще буде замало.

Дорогі мої люди... Я не знаю, для кого я все це пишу... Не знаю я, чи буде взагалі хтось читати ці не зовсім розбірливо написані листки паперу. Але мовою літер я голосно і впевнено говорю всім тим матерям, котрі переживають важкі хвилини свого материнського покликання — все, про що просила я, проста жінка-мати — я отримала!..

Повірте мені! Кожна мати, котра просить щиро у молитвах за свою дитину, обов'язково буде вислухана!...

Матері!.. Ніколи не знеохочуйтеся, коли ваші молитви вислухані не одразу! Не нарікайте на те, що просите про одне, а отримуєте абсолютно протилежне!

Пам'ятайте! Молитва і віра — це два смолоскипи, котрі ви повинні сильно тримати обидвома вашими руками і ніколи не випускати... А тоді терпіння ніколи вас не зламає.

Пам'ятайте! Сумніви, зневіра, знеохочення — завжди будуть вас переслідувати... Але для боротьби у кожної з вас є цілий арсенал зброї, що доступна абсолютно всім — Св. Літургія, Пресвята Євхаристія, молитва, вервиця, проща, піст, добрі діла милосердя, милостиня, просто людська усмішка, добра порада...

Звертаюся до всіх з повною свідомістю — так, насправді біда з нашим сином усіх нас змінила на краще... Ми стали правдиво практикуючими християнами-католиками — часта сповідь, нічні чування, Першоп'ятничні богослужіння, прощі, приватні пости.

Запам'ятаймо на все життя слова блаженної пам'яті о. В. Зінька: «Божого милосердя нікому не забракне!»

(Продовження у наступному числі)

ДОБРА МАТИ – ДОБРІ ДІТИ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Більшість людей вважає весну найкращою порою року, а травень завершує цю прекрасну пору. Саме в цей час квіту так багато, що тією чарівною красою не можливо не захоплюватися. Розцвітають луги, сади, квітники – і захоплено зауважуємо, яким прекрасним є цей світ. В садах тільки-но відцвіли білі вишні, а вже яблуні одягають свої рожеві шати... Уся ця зелень дерев і трав уселяє надію на наше щасливе майбуття під синім небом, яке нагадує нам про нашого Творця і Вседержителя – Бога. А весняне сонце, як світло Христового Воскресіння, оживляє все сотворене, що завмерло під час холодної зими, до нового життя. І вороття назад усьому цьому немає, бо тепле повітря своїм духом наповняє цей світ у сподіванні, що ось-ось прийде тепле літо, наповнене плодами усього, що рясно квітує навесні.

Один із таких весняних днів минав для Нелі у напруженій праці. Вже зранку вона хотіла впорядкувати усе в своєму домі. Відчуваючи, що не за горами народження її п'ятої дитини, вона добре усвідомлювала всі труднощі, з якими зіткнеться її сусідка, котра взяла на себе на цей час обов'язок бути опікункою чотирьох старших діток. Окрім цього, мати хвора, а чоловік уже другий місяць, як поїхав на заробітки, так і не дає про себе жодної звістки, хоча раніше часто приїжджав додому або телефонував.

■ *Травень. Розцвітають луги, сади...*

Лише ввечері, після того, як поклала спати двох найменшеньких, Неля вийшла у садок, щоби подихати свіжим весняним повітрям. Вона вдивлялася в зоряне небо, роздумуючи над тим, що ось скоро на небі засвітиться ще одна зіронька – її новонародженої дитини. З хати саме вибігла її старша донечка і мати почала давати вказівки:

– Наталю, я, мабуть, завтра піду в лікарню. Настав мені час... Допомагай бабусі, а також доглядай за Андрійчиком і Славчиком. До нас буде приходити тітка Галя – готувати сніданки, обіди. Про вечерю вже ти подбаєш. Не запізнюйся до школи і пам'ятай про молитву, а зараз ходімо до хати й помолімося. Не звертай уваги, коли тобі дорікатимуть за мене і за дитя, яке прийде у світ, Бог нас не опустить.

Увійшовши до хати, Неля зі своїми двома донечками клякнула і щиро відмовляла вечірні молитви за книжечкою. Коли усі збиралися лягати спати, Наталя запитала:

– Мамо, чому тато так довго не приїжджає?

– Не знаю. Мабуть, кожного дня працює, а може якісь інші причини. Моліться, щоби він якнайшвидше повернувся додому.

Наступного дня Неля взяла з собою дещо з речей і пішла до районного містечка. Простувала узбіччям, не поспішаючи, думала про своїх дітей, переживала за усю сім'ю, та найбільше турбувалася про свої пологи. Коли вже пройшла половину шляху, над'їхав

мікроавтобусом її сусід, зупинився і гукнув:

— Сідай! Куди ти йдеш?

— У лікарню, — відповіла Неля, зачиняючи за собою двері салону.

— Я так і подумав. Чому ти нічого мені не сказала? Я заїхав би до вас. Тобі не можна ходити в такому стані.

— Знаю, що вагітним жінкам не відмовляють, але ставлення людей до мене, особливо наших сусідів, я відчула добре... Від деяких чую одне і те саме: «Навіщо тобі стільки дітей? Як ти даватимеш собі раду з ними?» Після того закриюся у хаті і не хочеться виходити на вулицю. А ще часто кажуть: «ненормальна».

Вони приїхали до лікарні. Неля подякувала, почувши від сусіда щире побажання і вийшла з машини.

У шпиталі жінку добре знали, адже уже п'ятий раз потрапляла сюди на пологи, але й тут не обійшлося без скептиків, котрі дошкуляли своїми зауваженнями.

— О, тепер уже розбагатієш, отримаєш гроші і чоловік щось заробить, — промовила з якоюсь навіть заздрістю у голосі її знайома медсестра.

Неля промовчала. У палаті лікарка почала ставити свої вимоги щодо цін на медикаменти.

— Ви тут уже не перший раз і повинні знати, які тепер умови, — холодно промовила вона.

І тільки, коли лікарка вийшла, жінка, яка лежала поруч, пояснила, що вона до всіх так звертається, поки не отримає завдатку, а потому «добрішає».

— Тож подзвоніть додому, хай вам принесуть гроші, якщо ви не взяли із собою, — пояснювала з доброї волі ця жінка. За мить продовжила:

— На цьому ліжку лежала молода жінка, залишила лікарям дитину, а сама вийшла з палати і більше не повернулася. Дуже гарну дитинку передали у дитячий відділ лікарні.

Неля подякувала жінці за пораду й пообіцяла, що візьме її до уваги.

Наступного вечора Неля народила донечку. Пологи минули нормально і вона проспала майже усю ніч. Як тільки перші промені сонця на світанку пробилися через вікно у палату, Неля підвелася, перехрестилася і подякувала Богові за дитя. До неї підійшла медсестра і розповіла, що дитинка почувається добре, і вона зможе вже сьогодні бути разом з нею.

Незабаром у палаті попрокидалися й інші жінки. Адже кожного ранку Бог дає пробудження, яке є нагадуванням про найцінніший дар Господа — життя, хоч у ньому зазнаємо багато терпіння і незгод, та воно прекрасне, як цей сонячний весняний ранок. Адже кожен ранок є поверненням до життя, як і народження дитини.

Неля, не зважаючи на інших жінок, молилася, дякуючи Богові за щасливі пологи, а тепер ще просила ласк Божих для свого немовляти і для всіх новонароджених дітей. У кінці молитов поручила себе, своє дитя і всіх дітей і матерів під опіку Матері Божої, кажучи:

— О, Найсолодший Ісусе, Мати Божа і наша Мати, дозвольте подякувати вам за цей день, що настав і за все, що я отримала. Хай цей день принесе радість усім матерям, і оминуть їх смуток та переживання.

Присутні слухали щиру молитву Нелі і дякували за її щирість до Бога. Адже де молитва, там і спокій.

На третій день дві донечки прийшли відвідати маму. Наталя не дуже була рада, адже свідомо сприймала труднощі своєї матері. Їй вже було дванадцять років, тож все добре розуміла.

— Наша сусідка говорила, що тато приїхав, але до нас не заходив, — промовила голосно Наталя, та мати її перебила:

— Тихіше про це. Нас не зрозуміють. Настане час, і він опам'ятається, а ви моліться за нього. Я ще побуду тут декілька днів і повернуся з маленькою сестричкою додому. Дякую, що прийшли відвідати свою маму. Тепер інші скажуть, що й у мене є добрі діти.

І дійсно, коли всіх матерів відвідували

близькі, родичі, сусіди, співробітники і поздоровляли їх, то до Нелі, крім сусідки і донечок, ніхто не завітав. А тепер і чоловік відмовляється від неї. Та вона завжди говорила, коли їй дорікали:

— Дякую Богові, що діти здорові і добре навчаються у школі.

Неля незабаром повернулася додому. Знову діти, мати хвора, та ще її маленька зіронька, яку вона назвала Лесею створювала неабиякі труднощі. Приїхав із заробітків Ігор. Він скаржився, що господар нічого йому не заплатив, тож він працював надаремно і вимагав у дружини, щоб вона якнайскоріше отримала державну допомогу для новонародженої дитини. В хаті не було спокою. Мати і діти весь час сварилися з ним, бо повертався додому завжди нетверезим.

— Бійся Бога, та у нас діти маленькі, мати хвора, а тобі тільки одне на думці: як би десь чарку випити, — докоряла Неля.

— А я тобі говорив, що нам дітей не треба, — кричав, не роздумуючи, Ігор, а лайка раз у раз вилітала з його вуст...

— Хоч би дітей посоромився, а то верзеш таке... — відповіла у сльозах дружина.

Після того, як Неля отримала грошову допомогу, Ігор декілька днів не пив, хотів, аби дружина йому довірилася. Незабаром він довідався, де вона зберігає гроші, і частину прихопив собі та знову повернувся на заробітки. Про це Неля нікому нічого не розповідала, навіть дітям не говорила про негідний вчинок їх батька.

З того часу проминуло вісім років. Діти Нелі попідростали. Незважаючи на великі труднощі, Наталя навчалася в університеті, середуща її сестричка — в коледжі, а хлопчики і Леся — у школі.

Саме того року Леся готувалася до першого Святого Причастя. Під час літніх канікул вона ходила на катехитичні заняття, які проводили сестри-монахині. Додому дівчина завжди приходила радісною і розповідала матері, сестричкам та братикам усе: чого навчали її сестри того дня, які співали пісні, а мати якось промовила:

— Лесю, ти, напевно, теж будеш сестрою-монахинею?

— Мені сказала сестра Юлія, що для того, аби стати черницею, треба багато молитися.

Мати усміхнулася, бо зрозуміла зі слів дитини, що покликання треба випросити у Бога.

Влітку додому із заробітків повернувся з далекої Португалії Ігор. У нього була травмована нога і скаржився на виразку шлунка. Тепер він просив пробачення у жінки і запевняв, що виправився і не вживатиме більше алкоголю. Навіть поклав на стіл гроші зі свого заробітку.

— Можеш мене не перепрошувати, а перепроси самого Бога і приступи до Святої Сповіді, покайся і з Божою допомогою направ своє життя. Без Бога ти вже намагався жити і сам бачиш, що з цього вийшло. Життя коротке, а що далі? — говорила, повчаючи, дружина.

Ігор задумався, а потім відповів:

— Це все недобрі друзі мене зводили, а я не мав свого розуму і не знав, що в мене така

■ *Прийшли до церкви урочисто одягнені — і хлопці, і дівчата*

добра дружина, якої я не шанував. Пробач мені. Про це завжди говорили мені твоя і моя матері.. На жаль, вони обидві вже у вічності. А я себе завжди вважав нещасливим, хоча щастя є лише у своїй хаті.

Дивлячись на свого чоловіка і вливаючи доброту свого серця в його душу, Неля промовила:

— На свято Преображення наша Леся прийматиме перше Святе Причастя і приступить уперше до Святої Сповіді. Тобі також потрібно посповідатися і твоє життя зміниться на краще. Наша сім'я гарна, всі нам заздрять. За це тільки Богові повинні дякувати, що маємо таких гарних діточок.

На Преображення церква була повністю заповнена людьми. Діти вперше приймали Святе Причастя. Всі вони сповідалися напередодні свята, а сьогодні прийшли до церкви урочисто одягнені — і хлопці, і дівчата. На цю урочистість прийшли усі їхні родичі. До церкви діти входили двома рядами, а поруч з ними йшли рідні і хресні батьки.

Перед Службою Божою священик став перед дітьми і ще раз нагадав:

— Сьогодні свято, а завтра неділя. Щоб ви усі, дорогі діти, так і завтра прийшли. Сьогодні будете приймати Святе Причастя за себе, а вже завтра — кожен у своєму намірі.

До священика підійшла Леся і тихим голосом промовила:

— Дозвольте мені сьогодні запричаститися у намірі за мого батька. Він надовго нас покинув, а тепер повернувся додому. Я боюся, щоби він знову не почав пити горілку. А я так хочу, щоб тато завжди був з нами.

Отець погодився і погладив її ласкаво по голові. Почалася Служба Божа. Після Євангелії священик подав змістовну проповідь для дітей і дорослих, яку закінчив словами:

— На початку перед Службою Божою одна першопричасниця сказала мені, що дуже любить свого батька, але він часто випиває і вдома свариться з усіма, тож вона хоче пожертвувати своє Причастя за його оздоровлення від алкоголю. Тож прошу всіх парафіян щирої молитви у намірі цієї дитини, а також, за змогою, пожертвувати Св. Причастя за її батька.

Ігор не втримався від сліз і на повен голос промовив:

— Прошу отця, це я той батько. Каюся і обіцяю поправу свого життя.

По невеликій паузі у церкві залунала потрійної єктенія. А коли всі причащалися, Ігор, що перед тим висповідався, також приступив до Євхаристійного Ісуса. Минуло стільки років у гріху, тож для нього це Причастя було ніби перше у житті. Він був щасливий, як ніколи, і з радістю дивився на свою донечку Лесю, дякуючи за своїх дітей Богові.

Після Служби Божої малюки у дворі організували концерт. Батьки і всі парафіяни, вдячні Богові й діткам, слухали мелодійний дитячий спів, а найстарший парафіянин після закінчення концерту виступив з подякою:

— Ми сьогодні всі щасливі. Наші діти, як під час свого хрещення, знову поєдналися з Ісусом. Ми є свідками, коли Христос преображається у наших серцях. Дякуймо Богові, що маємо такий прекрасний храм, що Творець подарував нам доброго, ревного священика. Та найбільше подякуймо Богові за наших добрих матерів, які виховали таких прекрасних діточок. Це світло нашого села. Якщо у нас такі матері і такі діти, то є надія на краще майбуття нашого народу. Коли діти моляться і співають, то поміж ними і радіють і їхні ангели, які завжди бачать обличчя Отця Небесного. Тож побажаймо нашим матерям і дітям щастя і здоров'я на довгі літа, але не забуваймо також про батьків, — говорив, радісно усміхаючись, цей чоловік.

Усі заспівали многоліття рушили кожен до своєї домівки. Чи не найбільше радів Ігор, ідучи додому зі своєю дружиною й дітьми. Леся, тримаючи за руку свого батька, говорила з дитячою наївністю:

— Тату, тепер завжди ходитимемо до церкви.

КНИГИ, ЩО ОБИРАЄМО МИ
КНИГИ НАШОЇ ДУХОВНОЇ БЕЗПЕКИ

Марія ГОРОДЕЧНА
ВВП «Місіонер»

Перша сльоза весни. Сльоза торжества. Жертовно-чиста крапля любові. Пізнаючи сутність буття, щоразу повертаюся до її витоків. По-новому відкриваю гіркий присмак материнської пісні «Страждальна мати під хрестом стояла...»

— Чим займався наш батько? Скільки себе пам'ятаю, він постійно щось писав... Каліграфічний почерк, акуратно складені аркуші й досі перед очима. Як і музичні інструменти.

— Сестричко моя, ти була ще малою... Батько переписував молитви. У цей час друк молитовників був забороненим, у нашій країні вони не видавались...

Пригадала цей діалог, оглядаючи палітру видань фірмового сучасного двоповерхового магазину «Місіонер», що по вул. Б. Хмельницького, 40, у Львові. Це і філософсько-богословські праці, твори римських архиєреїв, енцикліки, проповіді, сучасна богословська думка, катехитична, історико-пізнавальна, науково-популярна та художня література. На окремому місці — Святе Письмо, богословські праці, богослужбова література.

■ *Владика Ігор ВОЗЬНЯК очолює обряд посвячення*

Серед новинок особливо виділяється ошатне видання «Святий Василій Великий в українському мистецтві».«Це дійсно рідкісне видання, яке не тільки має велику мистецьку вартість та викликає мистецьку насолоду, а й несе потужний духовний аспект, оскільки предметом зображення тут є один з найбільш шанованих святих Церкви, Патріарх та Отець Церкви, покровитель монашества св. Василій Великий», — привітав вихід видання владика Гліб Лончина, єпископ-помічник Верховного архиєпископа УГКЦ, керівник курії Києво-Галицької митрополії. Про вагомість роботи автора видання Олега Сидора засвідчили директор Львівської галереї мистецтв, Герой України Борис Возницький, заввідділу мистецтвознавства Національного музею у Львові, лауреат Шевченківської премії Володимир Овсійчук та інші. Як зазначає о. Климентій Стасів, генеральний директор видавництва, вихід книги — це подія, яка займає чільне місце у скарбниці духовного життя та мистецтва України. Уперше у нашій країні видано книгу шедеврів українського мистецтва від ранніх початків християнства на наших землях і по сьогоднішній день, присвячену святому з доби Отців Церкви.

Понад дев'яносто найменувань становить номенклатура книжкової продукції. Видання користуються заслуженим попитом, серед них праці відомих авторів: Йосифа Рацінґера (Венедикта XVI), Івана Павла II, Ансельма Ґрюна, Марії Вальторти, Станіслава Крайського, Олега Сидора, Ірини Гах , Петра Шкраб'юка та багатьох інших. Щоб об'єднати зусилля для відродження кращих українських традицій формування духовного середовища особи, родини, колективу, видавництво «Місіонер» започаткувало проект «Пізнай себе

у духовній скарбниці України». У рамках проекту передбачено цікаві акції, конкурси, науково-практичні конференції, майстер-класи.

Серія книг «Золота колекція «Місіонер» стала своєрідним путівником історико-культурні надбаннями нашого народу, твердинями нескореного духу. Вона допомагає не лише відкрити священну Україну, але й пізнати у ній себе. Хочу признатися — особливо близька мені пам'ятка української архітектури, культурні, мистецькі та історичні аспекти якої висвітлені у книзі «Монастир Святого Онуфрія у Львові», — саме до цієї старовинної святині привів мене духовний наставник після поновлення її функціонування.

Монастирська церква св. Онуфрія походить з княжих часів, вона є пам'яткою-меморіалом національної культури. Як пишуть Орест Дзюбан, о.д. Миколай Ковалишин, з двором князя Льва Даниловича пов'язує церкву історія ікони Богородиці, яку оберігали василіяни ще перед її вивозом до Белза, а звідти 1377 р. на Ясну Гору до Ченстохови в Польщі. У церкві зберігся іконостас початку XX ст., ікони до якого написав Модест Сосенко у 1902-1908рр. У братській друкарні, яка розміщувалась в одній з монастирських келій (1608-1616 рр.), вийшли друком «Часослов» (1609), «...Іоанна Златоустого... книга о священстві» (1614), «Собор в богоспасаємом граді Вілні бившій» (1614), «Плач альбо лямент по зестю з світа сего, вічнои памяти годного Григорія Желиборского» (1615). У травні 1897 року заходами тодішнього ігумена монастиря отця Андрея Шептицького, а також о. Платоніда Філяса, який був першим редактором, побачив світ «Місіонар Пресвятого Серця Ісусового». Відома бібліотека, яка була створена при монастирі (більше 600 рукописів і понад 40 000 томів у 1939 р.), зазнала втрат в період більшовизму: частину її вивезли на папірню біля Крехова, решту релігійних книг

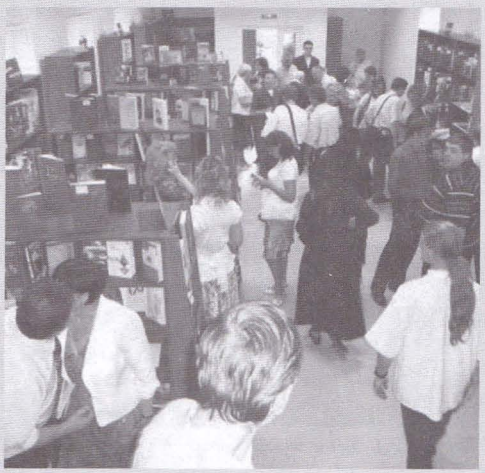

■ *Відвідувачі відкриття книжкової крамниці*

помістили на стриху і в захристії церкви, звідки люди таємно від властей їх забирали додому. «Усе, що не розібрали, більшовицькі функціонери спалили на монастирському подвір'ї». Довго храм був зачинений, поки 1977 року тут не відкрили музей Івана Федорова.

Азбукою для туристів і не лише для них стане книга «Юліян Буцманюк. Стінопис Жовківської церкви Христа-Чоловіколюбця». В історії українського мистецтва першої половини XX століття займають почесне місце твори станкового та монументального малярства Юліяна Буцманюка. Творчість художника (1885-1967) — це громадянський подвиг видатного мистця у міжвоєнні часи. Доля дарувала Юліанові нелегкі випробування. За рекомендаціями та сприянням Модеста Сосенка Юліан Буцманюк (стипендіат Андрея Шептицького) почав студії у Краківській академії мистецтв. Повернувся на Батьківщину, пройшов весь драматичний шлях Української Галицької Армії. На початку 20-х років сім'я Буцманюків змушена була покинути Україну. У Празі здобув диплом Празької академії мистецтв.

Думка про відсутність духовної безпеки на теренах України звучить неодноразово: не

■ *Нова продукція видавництва «Місіонер» чекає на своїх покупців*

лише мене вона тривожить. Торкаюсь цієї теми, усвідомлюючи також, шановні читачі, суть — складовою фундаменту нашої духовної безпеки є релігійна і духовна література. Саме тому наповнення «Рукавичок», «Фуршетів», «Сільпо» різноманітним товаром та обмаль або відсутність духовної літератури у сучасних книжкових магазинах є недалекоглядним. Біль непрочитаного слова... Без риторичних запитань. Подолати таку непропорційність має на меті конкурс «Пізнай себе у духовному світлі слова», який стартував на сторінках християнського часопису «Місіонар». Підтримати традиції пропагування і поширення слова може кожен небайдужий українець. Інформація про умови та призи конкурсу, який триватиме до 15.08.2009 року, розміщена на сайті www.missioner.com.ua

Про дбайливе ставлення до релігійної літератури в минулі часи нам тепер відомо чимало, цю тему зачепила у розмові дочка знаного львів'янина, члена президії управи товариства «Зоря» (діяло до 1939 року) Теодора П'явки — пані Галина. Мене зворушив її особливий пієтет до бренду «Місіонер». Друкованою продукцією родина користувалася з часу заснування друкарні (м. Жовква, 1895 рік). Сьогоднішня читацька аудиторія захоплюється інтелектуальною прозою, про що свідчить корпоративне опитування читачів. Серед авторів духовної літератури інтелектуально-читацька еліта віддає перевагу творам Йосифа Рацінґера. Серед них «Цінності в часи перемін. Долання майбутніх викликів». Це остання книга Йосифа Рацінґера перед початком його понтифікату. Вона — про сучасний світ, зорієнтований на економіку й політику, опори якого ламаються. У ній відповіді на актуальні запитання: «Що означають релігійні й етичні цінності для сучасної науки й техніки?», «Що таке Європа?» та інші. Надзвичайний успіх випав на долю книги «Сіль землі», підготовленої Петером Зевальдом на основі записаних ним розмов із Венедиктом XVI. Передусім — завдяки синтезу актуального з інтимно-глибоким. Приклад короткого діалогу:

— І все ж таки Христос говорить про намісників, яким володар доручив свої маєтки. Вони мали їх доглядати і примножувати — зрештою, у тому числі й неортодоксальними методами...

— (Й.Рацінгер) ...Мабуть, це означає, що слід бути розсудливим і уважним та максимально використовувати шанси, що треба вдаватися до фантазії, до творчості. І, звичайно, це означає, що замало самому залишатися просто віруючим і казати: «Особисто я — благочестивий, я — щасливий, а що роблять інші — мене не цікавить.

Ще одна книга Йосифа Рацінгера «Вступ до християнства» дає шанс стати справжньою людиною в нашому світі завдяки новому розумінню віри.

Поради не лише для дорослих, але й для найменших у читацькому портфелі видавництва. Пізнаймо їх разом ! І радісно з автором однойменної книги віршів Лесею Медик-Яремчук вчімося рахувати «Скільки в соняха зерняток?». Щоби разом осягнути внутрішній зміст і цінність весняної новинки нарисів і оповідань «Жменька розсипаних перлин» — ціль життя з Богом.

БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕҐІУМ ІМЕНІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА БУЧАЦЬКОГО МОНАСТИРЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

ОГОЛОШУЄ
конкурсний набір учнів
у 8, 9 та 10-ті класи на 2009 - 2010 навчальний рік
колеґіум має державну акредитацію
(вивчається іноземна мова - англійська або німецька)

Для вступу потрібно подати в папці такі документи:
- свідоцтво про неповну середню освіту
(після 7-го і 8-го класу - табель успішності);
- свідоцтво про народження (копія);
- свідоцтво про св. Тайну Хрещення і Миропомазання;
- медичну довідку (форма 086-У);
- 4 фотокартки розміром 3х4 см.;
- характеристику зі школи;
- довідку про присвоєння ідентифікаційного коду;
- автобіографію;
- довідку з місця проживання про склад сім'ї;
- рекомендація від пароха (якщо можливо);
- чотири конверти з марками;
- заяву батьків.

Документи приймаються з **22** червня по **4** липня (з 9:00 до 17:00 год.)
Вступні випробування з 10:00 год. **4** липня з таких предметів:

Для вступу в 10-й клас:
- комплексна співбесіда з християнської етики, історії України, географії, іноземної мови (англійська, або німецька);
- українська мова (диктант).

Для вступу у 8-й та 9-й класи:
співбесіда з християнської етики; українська мова (диктант).

Учні, які мають успішність не нижче 9 балів і зразкову поведінку,
за рішенням педради отримують стипендію щомісячно.

Адреса колеґіуму:
вул. Міцкевича, 19, м. Бучач, Тернопільська обл., 48400
тел.: (035-44) 215-49; факс: (035-44) 222-91

Дирекція колеґіуму

КРОСВОРД «МАМИНЕ СВЯТО»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

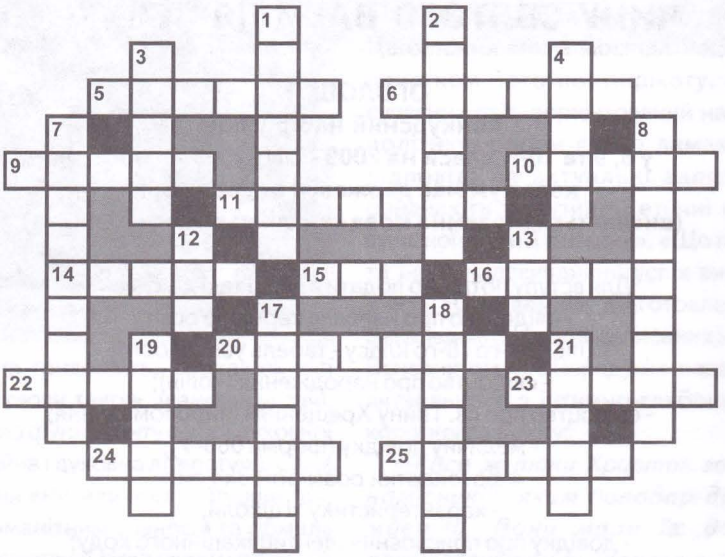

По горизонталі: 5. Автор вірша «Мамина тиха любов» ... Стельмах. 6. ... Тобі, о рідна Мати, складаю щирий до землі, за те, що від початку мого була Ти Матір'ю мені (з вірша «Рідна мати» с. Серафими Сало, ЧСВВ). 9. Над тобою, жінко, ... вже прокрякав криком хриплим що тобі скажу, нещасний, про твоїх синів загиблих? (А. Цереталі «Грузинка»). 10. Сину, сину, сину, ... мій! Я тобі щасливу зичу долю. Ти добре серце матимеш в житті, а я, а я — пишатимусь тобою. 11. Чого моїй матусі побажати? Що їй в дарунок нині принести? Тих слів хороших можна сніп нажати і кожне буде колосом цвісти (назва вірша Ірини Цельняк). 14. Поклала мати коло хати маленьких діточок своїх; сама заснула коло їх. Затихло все, тільки дівчата та соловейко не затих. (Автор вірша ... Шевченко). 15. Росте черешня в мами на городі, стара-стара, а кожен ... цвіте, щоліта дітям та онукам годить, хоч рідко хто з них дякує за це. 16. Матуся, мамо, люба наша ненько, тобі на свято квіти ми несем — ти наше ..., матінко рідненька, ти над усе, для нас — ти над усе (пісня «Мамо моя»). 20. Український народний багатострунний щипковий музичний інструмент. 22. Виростеш, як колос, підеш поміж люди — мами рідний ... все з тобою буде (Колискова). 23. Мамині очі — засвічені зорі, Мамина хата — вишивані взори. Мамина сила — росла молитвами, Мамина ... — навічно з синами (з вірша о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 24. Мамо моя, рідна мамо, не жалій для Христа свого сина, щоб служив у Господньому храмі цілопально як Божа ... (пісня Крехівських братів). 25. Скільки себе пам'ятаю, білим обрусом цвіла. В нашій світлиці, я знаю, завжди ... була. (з вірша «Світлиця» Б. Стельмаха).

По вертикалі: 1. Анні ... — американка із Чикаго, яка у 1910 році запропонувала святкування Дня Матері. 2. Місяць яснесенький, ... тихесенький, кинув до нас, спи ж ти, малесенький, поки є час (з вірша «Колискова» Лесі Українки). 3. О Всепітая Царице, Ти — життя мого покров. Щоб не звабив ... ниций, укріпи мою любов. Радуйся, Пречиста Діво, радуйся Христова Мати! Ти зціляєш душу й тіло, Ти є повна благодати (з вірша «О Всепітая Царице» о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 4. До неба вдячна ... лине, стріча схід сонця з висоти, щасливий будь завжди християнине, чотири мами маєш ти (пісня Крехівських братів). 7. Може в житті хтось принаду підкине у чарівничих, звабливих очах, тільки родина, як зірка єдина, твій ... — надійний причал (пісня «Родина» Вадима Крищенка). 8. Ти навчила мене, мамо, щоденно молитись, тож за це тобі я щиро хочу поклонитись. Я тобі вклоняюсь, люба, низенько-низенько за турботу, за неспокій, за щире ... (з вірша «Уклін матері» Круковської Володимири. 12. На світанку сина сповивала мати в ..., коли про долю зорі лебедять — глянь, моя дитино, через Україну, через нашу хату вже качки летять (з вірша М.Ткача «Сину, качки летять»). 13. Бо хто матір забуває, того ... карає (Т. Шевченко). 17. Всім, всім, всім хай сонечко всміхається, всіх, всіх, всіх ... хай збуваються (слова Шевчук Ірини). 18. Як тільки ... перший крок дає, той день, потрібний людям, настає, щоб син вклонився матері своїй і в Божій славі шану склав би їй (Теодор Кукуруза «Мамине свято»). 19. Ходить ... по горі — носить сон у рукаві, роздає спочатку кожному дівчатку (колискова «Сон у рукаві»). 21. Автор музики до пісні «Смерекова хата» ... Дворський.

МІСІОНАРЧИК

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

ДВІ СЛОВІ

Христос Воскрес!

Довкола також все воскресає після довгої зими. Природа набуває нових кольорів, небо стає яскравішим, повітря чистішим, річки грайливо усміхаються до нас — все радіє життю.

Христос Воскрес — тому наша душа також повинна ожити і радіти новому життю. Життю, в якому не повинно бути місця для гріха; де кожен — це друг і брат; де ми покликані до щастя та служіння, передовсім Богові.

Чи зауважували ви, що весною завжди хочеться перемін? Тому хтось змінює зачіску, хтось стиль одягу, моя подруга завжди на весну робить перестановку у своїй кімнаті. А пам'ятаєте прибирання? Все чиститься, миється, переться, прасується, замітається, грабається і так далі. Приходиш додому втомлений, що просто встати не можеш. Але яке

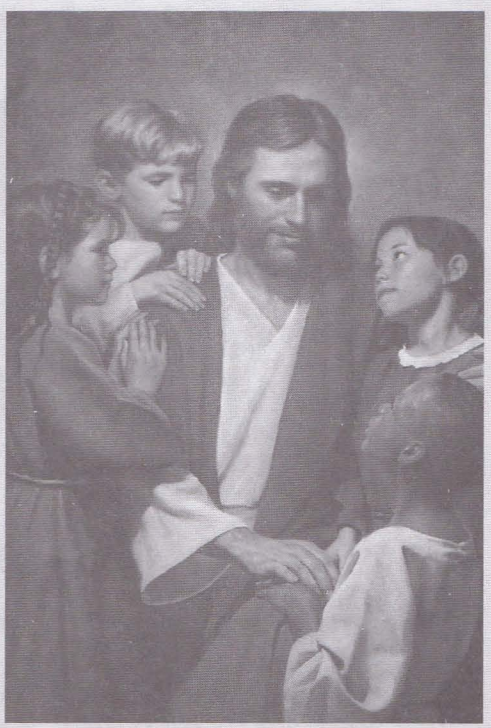

■ *ХРИСТОС з діточками*

задоволення — усе таке прекрасне.

Це зовнішні вияви того, чого насправді прагне душа. А вона прагне очищення! Тому сповідь у Великий піст така особлива. Твоя душа прагне кардинальних перемін, вона бачить красу довкола і прагне бути такою ж гарною — тому сповідь така щира. А після неї видається, що ти літаєш — тоді ти поправді переживаєш велич Воскресіння.

Але свято минає. Людина починає перейматися буденними проблемами і їй знову стає сумно, знову розпочинаються пошуки чогось невідомого і, видається, такого далекого. Але чому? Чому людина так легко піддається негативним настроям та емоціям?

Вам, друзі, такий стан, напевно, ще невідомий. Але його, можливо, спостерігали у дорослих (батьків, вчителів, знайомих). Як думаєте, від чого він? Чому люди починають курити, вживати алкоголь, погано поводиться?

Раніше ми роздумували над Заповіддю, де Ісус каже: «Не вбий!». Ми погодилися, що куріння, алкоголь, погана поведінка також вбивають. Чому ж переживши піднесений стан воскресіння душі, людина знову починає вбивати себе?

Життя прекрасне! Воно пропоную безліч розваг, які не шкодять здоров'ю та життю, які дають змогу нам розважитися та відпочити від проблем, дотримуючись Заповідей. Такими розвагами можуть бути прогулянки на природі, різні спортивні ігри, вишивання, малювання, ліплення та інші, під час яких Воскреслий Бог перебуватиме з нами, радітиме та допомагатиме.

■ *...розвагами можуть бути прогулянки на природі, під час яких Воскреслий Бог перебуватиме з нами, радітиме та допомагатиме*

УСТАНОВЛЕНІ СВЯТА СВЯТКУВАТИ

На перший погляд, видається дивною така церковна заповідь: а чому ми мали б свята не святкувати? Але не все так просто. Дехто може ігнорувати певні свята, до прикладу ті, які вшановують пам'ять святих. Не раз мені доводилося бути свідком розмов, де люди говорили: «Я не святкую цього свята. Кожен день якесь свято, якби всі почав святкувати, то на працю вже часу б не вистарчило».

Неділя — це також свято, це день, який ми посвячуємо Богові. Цей день ми повинні прожити на Його славу: у молитві, на Святій Літургії, у побожних роздумах. Неділю ми маємо на відпочинок від праці, яка і так займає більшу частину нашого життя.

Крім того, не так уже й багато свят, які вимагають від нас утримання від праці. Як ви, мабуть, знаєте, є 12 головних свят, які пригадують нам головні події з життя Ісус Христа. Вони повертають нас у ті події, які були ключовими в історії нашого спасіння. Тому Церква привертає нашу увагу своєю постановою їх належно святкувати.

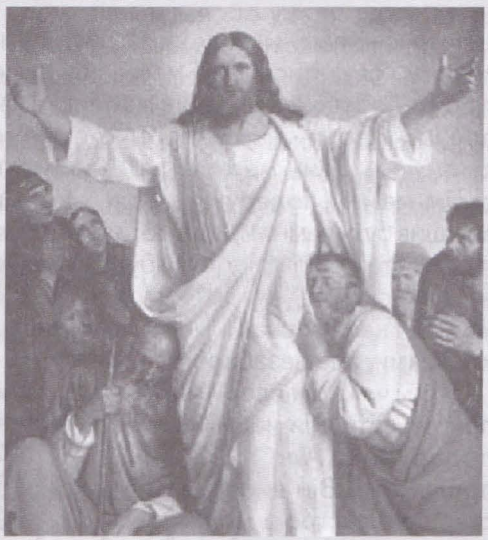

Черпайте радість воскреслого Христа

Букет польових квіточок для Марії та Ісусика

Також розуміння самого свята переважно викривлене у нашій свідомості. Воно асоціюється з наїдками та напитками, у молоді — це танці та масові гуляння, а в декого — це просто можливість відпочити, лежачи на дивані, переглядаючи фільми.

Але християни повинні святкувати по-справжньому — у роздумах над своїм спасінням, над конкретною подією церковного календарного року. Це те джерело живої води, з якого маємо черпати віру, надію та любов, а головне софію (мудрість).

Життя сповнене праці, страждань, терпінь, болю. Свята допомагають християнам віднаходити оптимізм, світло та радість. І взагалі, хтось з мудреців сказав, що християнство — це релігія оптимізму. Навіть якщо його нема сьогодні, християнин вірить, що завтра буде краще.

Тому черпайте радість воскреслого Христа та несіть світло і радість світові, якій перестає радіти.

ПЕТРУСЬ ГОТУЄТЬСЯ ДО ДНЯ МАТЕРІ

Петрусь увесь місяць намагався бути чемним і слухатися своєї мами, хоч дуже любить побешкетувати. Від вчительки він почув, що у другу неділю травня святкують День матері і діти дарують своїм мамам подарунки. Тож хлопчик вирішив бути чемним, щоб не робити мамі прикростей. Спочатку йому було складно не галасувати, не смикати дівчат на уроках і на перервах за коси, не битися з хлопцями, але незабаром він звик.

Окрім чемної поведінки, Петрусь хотів приготувати для мами ще якийсь гарний подарунок. Але не знав, що б таке придумати. Він вирішив порадитися зі старшою сестрою Іванкою.

Якось він підійшов до неї і запитав, що дарують мамі у День Матері.

— Дарувати можна усе: квіти, листівки, книжки, але найкраще, мабуть, приготувати подарунок своїми руками, — відповіла Іванка. — Я, наприклад, подарую виготовлений власноруч ґердан. Нас вчителька на уроці трудового навчання навчила таку прикрасу робити.

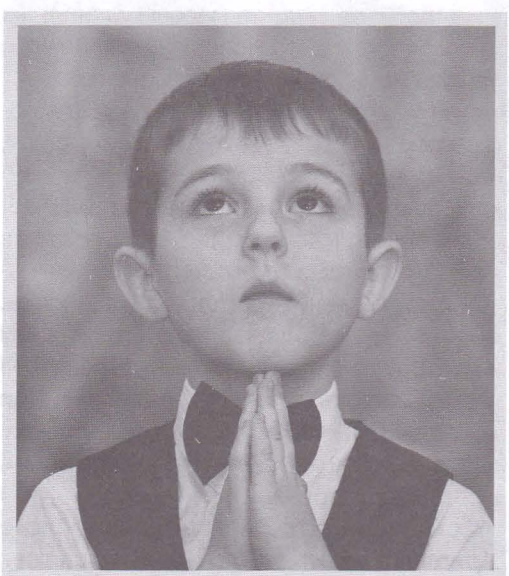

■ *Найкращий букет поклав перед іконою Матері Божої*

— Але ж я не вмію робити ґерданів...— розгубився Петрусь.

— Я ж тобі пояснювала, що дарувати можна різні подарунки. Це може бути намальована листівка, аплікація, квітка, яку ти сам виростив. І не важливо, що ти — не художник. Подарунок, зроблений з любов'ю, — це завжди приємно. До речі, подарунки можна дарувати не лише мамі, а й учительці, бабусі, хресній мамі, дівчаткам у класі. Це свято усіх жінок, адже кожна з них може бути мамою. І монахиня теж можна вітати з цим святом, бо вони теж можуть бути мамами для дітей, які з якихось причин залишилися без материнської любові, а також дбайливо навчають дітей правд християнської віри, як це роблять наші мами.

Петрусь старанно взявся до малювання. Спершу йому не вдавалося. Багато листків він протер гумкою до дірок. Але згодом на аркуші з'явився, на його думку, дуже гарний яскравий букет весняних квітів. Сестра, критично оглянувши малюнок, сказала, що конвалії і незабудки вийшли досить схожі. Кілька тижнів він економив гроші на букетики квітів, не купуючи свого улюбленого морозива.

Напередодні свята Петрусь старанно заховав свій подарунок, щоби мама не побачила його завчасу.

В церкві хлопчик щиро молився, щоби Божа Мати, яка є Матір'ю усіх людей на землі (так вчила сестра на заняттях з катехизації), дала здоров'я його родині, а також усім людям. Після Служби Божої Петрусь купив на заощаджені гроші три гарні букети конвалій, з яких два стали подарунками мамі і сестрі, а

найкращий поклав перед іконою Матері Божої. Мамі він подарував також свою, так довго і старанно мальовану, листівку. Мама була дуже щаслива.

У цей день Петрусь ще привітав свою хресну маму, а наступного дня подарував вчительці власноруч зроблену аплікацію. Даруючи шоколадку своїй шкільній товаришці по парті, хлопчик пояснив, що у майбутньому вона теж стане хорошою мамою. В цей день Петрусь повернувся додому щасливий, бо у його щоденнику було аж три найвищі оцінки: перша – з його улюбленого предмету – фізкультури, а також з малювання та української літератури за гарно вивчений вірш про маму. Тепер він знав, що бути чемним і старанним не так уже й важко, а дуже навіть приємно.

ФІЛВОРД «СВЯТІ КИРИЛО І МЕТОДІЙ»

Подала Соломія КОРНИЧ

К	М	О	Р	А	В	І	Я
Л	О	А	Л	Х	З	О	Ц
Г	І	Н	Я	И	С	О	А
А	Г	О	С	У	Ц	Л	Р
Л	Н	А	Н	Т	Ф	Я	Г
Р	І	Я	Р	І	А	І	О
А	Г	С	О	Д	Ь	Н	Р
М	О	Л	А	Й	Л	Т	О
И	О	О	Ф	А	Х	И	Д
Б	Ф	О	Т	І	Й	Н	Р

1.Світське ім'я святого Кирила. 2. Місто, де народилися святі Кирило і Методій. 3. Земля, з якої прибули посли до імператора, прохаючи прислати їм того, хто б навчив їх правд християнської віри. Правитель цієї землі називався каган, а панівною релігією був юдаїзм. 4. Столиця Візантії, у якій навчався святий Кирило. 5. Держава, яка об'єднувала багато слов'янських земель. Там тривалий час провадили місійну діяльність Кирило і Методій. 6. Імператор Візантії, в часи якого жили святі Кирило і Методій. 7. Вчитель святого Кирила, який згодом відокремився від Риму, не отримавши потвердження свого вибору на патріарха замість святого Ігнатія. 8. Прізвисько св. Кирила. 9. Папа ... II, який надав дозвіл відправляти Літургію слов'янською мовою. 10. Слов'янська абетка, яку за переказами уклав святий Кирило. 11. Слов'янська держава на Балканах, де знайшли пристановище учні святого Методія, вигнані з Моравії. Там було складено простішу абетку, названу на честь святого Кирила кирилицею.

ЮВІЛЕЙНА ПРОЩА, ПРИСВЯЧЕНА АПОСТОЛУ НАРОДІВ – СВЯТОМУ ПАВЛУ

ЗУСТРІЧ ІЗ СВЯТІШИМ ОТЦЕМ ВЕНЕДИКТОМ XVI

23 ЧЕРВНЯ – 5 ЛИПНЯ 2009 Р.Б.

■ *Римська базиліка св. Павла за мурами; статуя св. Павла перед базилікою*

23 червня, 14.00 – Виїзд зі Львова, перетин українського-польського кордону;

24 червня, 11.00 – Приїзд до Відня, поселення в готель, вільний час, ночівля;

25 червня, 10.00 – Служба Божа в українській церкві св. Варвари, в якій знаходяться мощі св. Катерини;

13.00-20.00 – Оглядово-пішохідна екскурсія «Імператорський Відень з Шембруном», вільний час;

21.00 – Виїзд до Венеції, нічний переїзд;

26 червня – Прибуття до Венеції, поселення в готель, вільний час, ночівля, вільний час;

27 червня – Служба Божа, екскурсія містом, площа св. Марка — серце Венеції;

21.00 – Виїзд до Рима, нічний переїзд;

28 червня,07.00 – Прибуття до Рима, поселення в готель,

Папська Служба Божа в Базиліці св. Павла;

29 червня, 11.00 – Відвідини Ватиканських музеїв, катакомб, Колізею;

Служба Божа в Базиліці Марії Великої з каноніком Іринеєм Біликом, ЧСВВ;

30 червня – відвідини чотирьох римських базилік, могили Святішого Отця Івана Павла II, Служба Божа в Соборі св. Софії;

1 липня – Аудієнція із Святішим Отцем Бенедиктом XVI в залі Павла VI, подорож до Асижу, Служба Божа, переїзд до Падуї, молебень на могилі св. Антонія, екскурсія містом, ночівля;

2-4 липня – перебування в Будапешті, оглядова екскурсія старовинною Будою та завжди елегантним Пештом, дегустація вин та знаменитого угорського гуляшу;

5 липня – Повернення до Львова.

Здача документів до 10 червня 2008 р.Б.

Додаткову інформацію ви можете отримати за тел.: 8 (050) 43-66-303

За адресою вул. Б. Хмельницького, 36, редакція часопису «МІСІОНАР»

■ НОВИНКИ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР» ■

Запрошуємо на сайт видавництва «МІСІОНЕР»!
www.missioner.com.ua

ВІДТЕПЕР!
Найсвіжіша інформація про світ книги інтернет-послуга:

«КНИГА-ПОШТОЮ»
ділова інформація
прайс-листи

МОЛИТВОСЛОВ

1374 с., 120 x 165 мм., тверда оправа

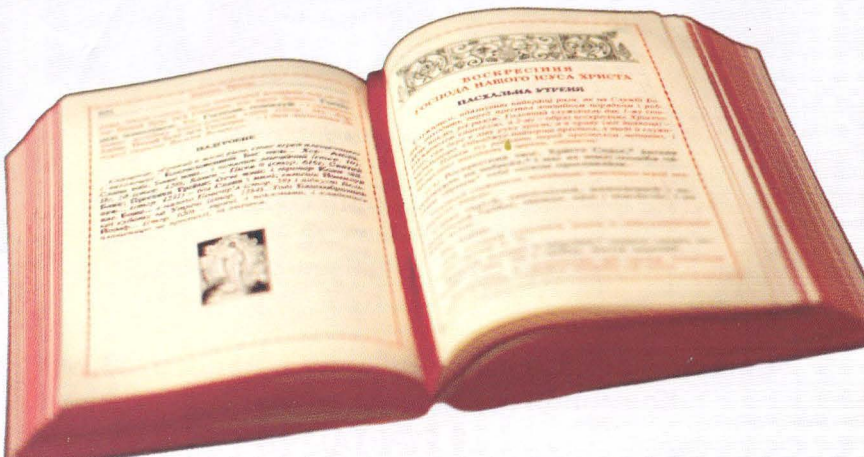

ПОЛИНЬ У ВИР УКРАЇНСЬКИХ ТРАДИЦІЙ

Невмируще джерело українських традицій живить і надихає нас у житті. Століттями наші предки створювали чудові зразки, які є свідченням глибокої духовності та високої культури нашого народу. Наші традиції завжди актуальні, вони ніколи не виходять з моди.

Завітайте у крамницю «Традиції» у Львові, в якій зможете віднайти найкращі зразки традиційного церковного та народного вбрання.

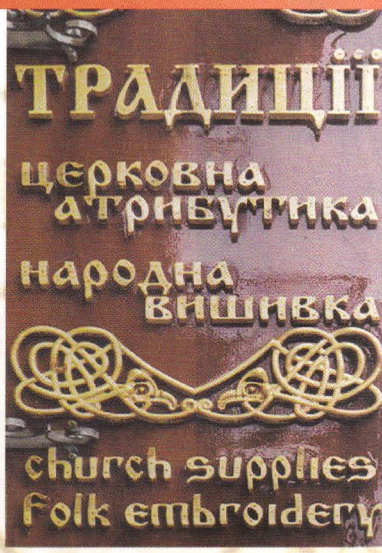

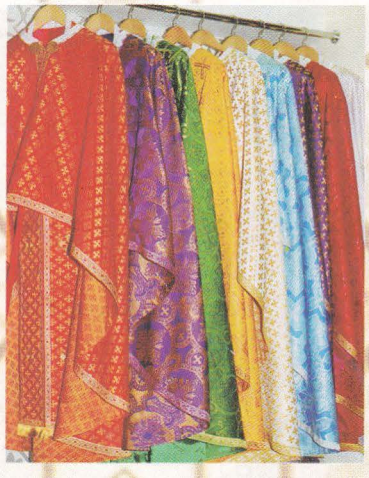

Церковні ризи та атрибутика:

Фелони, стихарі, далматики, священичі ряси та сорочки, Фурнітура для церковних риз, хрести ручної роботи, церковні тканини.

Народне вбрання:

Вишиті сорочки – дитячі, жіночі та чоловічі, вишивані рушники.

Адреса крамниці «Традиції»: вул. Валова, 23, м. Львів, тел.: (03-22) 235-50-64
Крамниця працює: від понеділка до п'ятниці: 10:00 - 19:00 год.
в суботу і неділю: 11:00 - 16:00 год.